

Прийди до Унева!

Історії
зцілень
і духовного
досвіду

Прийди до Унева!

Історії
зцілень
і духовного
досвіду

ПРИЙДИ ДО УНЕВА!

ІСТОРИЇ ЗЦІЛЕНЬ І ДУХОВНОГО ДОСВІДУ

упорядкування
ієрм. Макарій (Дутка)
Галина Юшкевич

Видання друге, доповнене

Львів
Видавництво «Свічадо»
2021

УДК 27-57

П 77

Обкладинка: *Бориса Великголови*

Світлини: *Галини Юшкевич*

П 77

Прийди до Унева! Історії зцілень і духовного досвіду /

Упорядкування: ієрм. М. Дутка, Г. Юшкевич, 2-ге вид.,

доп. Львів : Свічадо, 2021. 112 с.

ISBN 978-966-938-457-7

Святоупенська Унівська Лавра — відома паломницька святиня УГКЦ на території Львівської архиєпархії. Тут зберігається Унівська чудотворна ікона Пресвятої Богородиці, через яку вірні отримують численні ласки оздоровлень та навернень. Славиться Святоуспенська Лавра й цілющим чудотворним джерелом. А гостинності й святости життя унівських монахів студитів може причаститися кожна людина доброї волі, яка завітає до лаври. Про чудесні зцілення, самопізнання, про дар батьківства, Божу присутність та про інший духовний досвід оповідають прочани Унівської Лаври.

Для широкого кола зацікавлених.

ISBN 978-966-938-457-7

© Видавництво «Свічадо», 2021

СЛОВО ДО ЧИТАЧІВ

У ваших руках видання, яке має свою довгу понад столітню передісторію. Колишній ігумен Святоуспенської Унівської Лаври ієромонах Венедикт (Алексійчук), а тепер правлячий архиєрей Чиказької єпархії, ще 15 років тому заохотив мене занотувати випадки зцілень паломників, які оздоровилися, молячись перед чудотворною іконою Пресвятої Богородиці та п'ючи воду з цілющого джерела, яке сотками літ струменить з-під монастирських мурів. Завдячуючи своєму священничому служінню у лаврі, я мав можливість спілкуватися з різними людьми, які приходили до нас, зносячи різні душевні чи фізичні болі, а згодом або й одразу ж поверталися додому оздоровленими. Споглядаючи всеохопну любов Бога, Його незглибиме милосердя до людини, я записав реальні історії людей, які гаряче та щиро ділилися своїм пережиттям Бога, своїми зціленнями. Рівнож у цій книзі Ви побачите і глибоку любов людини до Господа, й незвичайну силу віри, часом наївну, але завжди непересічну.

Історія кожного оздоровлення і пережиття особиста, інтимна. Більшість із них я записав з перших

вуст після духовних бесід, деякі свідчення паломники висилали мені листовно й лише кілька історій занотовані зі слів родичів оздоровлених. Ми хочемо, щоб про ці численні випадки зцілень довідалися всі люди доброї волі, які приходять до Унівської Лаври: люди будь-якого віку, будь-яких знань. Нехай ці свідчення укріплюють читача у вірі, в любові до свого Творця.

Милосердя Боже і любов Його Пречистої Матері, яка прославилася перед віками на цьому святому місці та в чудотворній іконі, такі великі, що благодаті доволі всім, хто вдається з вірою до Божого заступництва.

Нехай досвід людей, що пережили в Уневі присутність Бога, допоможе всім нам зустріти Господа, віднайти Його, розгледіти в кожній життєвій ситуації. Щоб ми, як жителі Самарії, могли ствердити: «Віруємо (...) самі бо чули й знаємо, що на правду Він — світу Спаситель» (Йо. 4, 42).

***

Упродовж століть існування Унівської обителі вже були спроби зафіксувати чудесні оздоровлення прочан, які приходили сюди насамперед на празник Успення Божої Матері. Документальні згадки про празник в Уневі збереглися від 1540 р. Про велику

славу Святоуспенської Лаври у давні часи свідчить такий приклад. У 1630 році прийшов козак Федір Орлович, якому вдалося врятуватися з турецького полону, з галер. Своєму звільненню він завдячував зверненню про заступництво до Матері Божої Унівської. В унівському пом'янику збереглися сотні записів шляхтичів, міщан, селян із усієї Галичини, Поділля та Волині. На жаль, грабіжницькі напади татар, військові дії 1648–1657 рр. не сприяли збереженню історичних документів, монастирських літописів, бібліотеки.

Ймовірно, ченці студійського уставу, які прийшли до Унева з благословення великого Митрополита Андрея (Шептицького) у 1919 р., збирали різноманітні свідчення оздоровлень. Відомо, що ігумен Климентій (Шептицький) упорядковував записи оздоровлень паломників лаври. З приходом радянської влади на наші землі Унівський монастир закрили, а вже у вересні 1950 р. опергрупа МДБ влаштувала в обителі тотальний обшук: перевіряли всі приміщення, документацію, бібліотеку. Значну частину бібліотеки спалили в самому храмі.

Це скромне видання — спроба відродити такий потрібний для прочан і для всіх нас почин — записати відомі нам випадки зцілень у благодатній Унівській Лаврі. Більшість уміщених тут матеріалів були опубліковані в інформаційному віснику «Унівський прочанин», який виходить в Унівській Лаврі з 2008 року.

Дорогий читачу, Господь є в Уневі, прийди сюди, щоб і ти у своїй оновленій душі міг щиро сказати: «Бог — Господь, і явився нам, благословен, хто йде в ім'я Господнє» (див. Пс. 117, 26-27)

*Ієромонах Макарій (Дутка),
настоятель Святоуспенської Унівської Лаври*

ЗЦІЛЕННЯ ЛИЦАРЯ

*Народна легенда, записана на початку ХХ ст.
(скорочено)*

Діялося се більше як п'ятьсот літ тому. На захід від села Лагодова серед багон, на усипанім нарочито горбі стояв замок, обведений мурами валами та частоколами... На замку тім жив лицар славний і можний – Лагодовський пан на Лагодові і доокресних областях... [...] Був се лицар побожний, щедрий для церков і монастирів, а для убогих старців, сиріт і калік милосердний. У важких, лютих боях за віру святу і Русь-Україну, вік его минався.

Та ось занеміг він раз тяжко на ноги. І хоч шукав він помочи у славних лікарів, і хоч робив всьо, що тільки люди ему нарадили – не було йому полекші. Занеміг вже так, що і поступитися не міг, а слуги переносили його з місця на місце. Дні, місяці і годи минали, а болезнь его не тільки не уставала, але ще і змагалася з кождим днем. І мукам его не

було краю. Вже і надію на uzдоровлення, та молив Бога о скору смерть.

Тотее раз, коли утомлений діймаючими болями в пізну ніч уснув, об'являється єму в сні Мати Божя і каже до нього: «Їдь звідси на схід сонця, там знайдеш в глибокім ярі керницю. А коли водою з тої керниці обмиєш ноги, то виздоровієш!» Пробуджується знемощений лицар, підносить в небо руки, дякує Чудотворниці Небесній за Єї ласку, кличе на слуги свої та каже везти себе на схід сонця, до того джерела цілющого.

Везуть слуги свого пана, продираються через глибокі дебри, густі хащі. На схід сонця їдуть, за джерелом цілющим шукають. Клопочуться, чи з дороги не збились в тих лісах неперебутих. Тільки їх пан не клопочеться вже, не боїться, що може зійшов з дороги! Спокійно глядить перед себе, з глибокою вірою в свою Покровительку святу, котра невидимо веде его до джерела ласки Своєї. А на блідім лиці его, на котрім глибоко врізались сліди довголітньої немочи, осіло тихе довіре і ясний спокій. Нараз здержує коня і тремтячим від зворушення, але торжественним голосом кличе: «Тут шукайте!»

Розбіглись слуги і ледво увійшли кільканайцять кроків, кликнув один: «Ось керниця!».

Знимають слуги з коня свого пана, несуть до керниці і обмивають водою хорі ноги єго. І ледво обмили, а вже той знемоцілий довголітною хоробою пан їх підносить, простує лицарську свою стать і на тих ногах, що від довгих літ вже не могли удержати єго – стає посеред остовнілих з великого дива слуг своїх. «Чудо, чудо!» – кличуть слуги, а пан їх вгнув коліна, припав до землі і чолом ударив перед величю Всесильного Бога Вседержителя. В мовчанню торжественнім, тремтячи від страху святого, обступили слуги кругом свого пана. І стало тихо, і стало свято. А перед ними лежав в покірности великій на землі, в поросі лицар Лагодовський, пан на Лагодові і розлогих єго областях, та присягав Господови Богови, в Тройці Святій єдиному, що від нині, від теперішньої хвилі стає вірним лицарем Пані Святої, Матінки Божої. А на тім чудеснім місци, де дістав уздоровлення, внесе храм в славу і честь Єї.

І у тую ж хвилю, коли підніс очі вгору, побачив над керницею у воздуху ясніючий образ Пресвятої

Діви Марії, немов у знак, що Мати Божя туєю жертву его приймає. По малім часі образ той зник, а Лагодовський знявши з себе гуню, себто верхню одіж, повісив її на корчі коло жерела, щоби можна було пізнати, де є тая цілюща вода. Почім, немовби ніколи і не був хорий, підійшов до свого коня, сів і від'їхав.

Скоро рознеслася вість по цілій окресности о чудеснім уздоровленю хорого на ноги лицаря та о чудеснім, цілющім жерелі. Хорі, сліпі, німі стали спішити до того цілющого жерела, щоби водою з него обмити ся, щоби води тої напитися, та благодати Матір Божу о здоровлє. І стали розносити славу того місця щораз дальше, щораз ширше. Та переказувати одні другим, що тое жерело цілюще є там, де гуня лицарська висить, де упивають болі, терпіння... І так з часом повстала назва того місця – «Унів».

Але і пан на Лагодові не забув о тім чудотворнім жерелі, не забув про свій обіт. Коли приїхав вдруге до того жерела, побачив знов над ним образ Пресвятої Діви Марії, що уносився у водусі. Бажаючи сповнити свій торжественний обіт,

Копія надгробку Олександра-Ванька Лагодовського

став Лагодовський розглядатися, де би вибрати найкраще місце для святої обителі его Ісцільниці. Таким місцем видалася ему гора біля сеї цілющої керниці. Вийшов отже там з дружиною, щоби означити місце під будову церкви. Але коли вийшов на гору, чудесний образ, що уносив ся дотепер

над жерелом – зник. Однак Лагодовський не зрозумів ще волі Божої, та став визначувати місце під будову. Коли се скінчив і з дружиною сходяв в яр, образ Матери Божої зяєнів опять над цілющим жерелом. Тее дивне диво повторилося і другого дня, коли Лагодовський прибув з майстрами і робітниками на визначене місце, щоби зачати будову церкви. І кілька разів виходив на гору, де мала стати святиня, образ зникав, а коли сходяв в яр, образ знов яєнів над джерелом. Тоді вже зрозумів побожний лицар, що Мати Божя уподобала собі місце при тій кершиці і казав довкруг неї ставити церкву, над жерелом цілющим уставити головний престол, а на престолі ікону Матери Божої, таку, яка єму над жерелом об'явилася... І засяло небавом се місце ласкою Божою, прославилося чудесами і голосним стало на всю руску країну...

З видання: І. Буцманюк. Унів і єго монастирі. Жовква (репринт): Печатня оо. василіян, 1904.

УНІВСЬКІ ІКОНИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Унівська чудотворна ікона Пресвятої Богородиці

Про походження Унівської чудотворної ікони Богородиці існує багато переказів, але час та місце її написання достовірно невідомі. Вона зберігалася в церкві за престолом. Віддавна до Унева приходили богомольці, які випрошували перед чудотворною іконою Пресвятої Діви численні ласки.

Оригінал ікони до наших днів не зберігся. Вже за часів митрополита Михайла Левицького (перша пол. ХІХ ст.) ікона зазнала значних пошкоджень. Тому виготовили її копію на полотні, яку помістили на оригіналі, оздобивши окладом. Цей факт зафіксував отець А. Дольницький у 1894 р. в історії унівської парохії: «сеї образ находився давно в каплиці на цвинтарі унівском, а коли той образ украшено короною (“коронован”), перенесено его до церкви палацової». Коронувати ікону міг Унівський архимандрит Атанасій Шептицький (1715–1746 рр.), який багато спричинився до поширення почитання Богородиці.

До наших днів зберігся лише оклад ХVІІІ ст., що сьогодні оздоблює копію чудотворної ікони, яку за давніми гравюрами та фотографіями написав іконописець ієрм. Ювеналій Мокрицький.

Ікона Пресвятої Богородиці Унівської обителі

З давніх-давен в Уневі почитали дві ікони. Одна перебувала в Успенському храмі, а друга — в монастирській каплиці, відома під назвою *ікона Пресвятої Богородиці Унівської обителі*. Ця ікона написана у 1696 р. і, як стверджують мистецтвознавці, її автором є відомий іконописець Іван Руткович. Вважали, що після 1950 р. ця ікона втрачена назавжди, але у 2003 р. мистецтвознавці віднайшли її в Національному музеї ім. митрополита Андрея Шептицького у Львові. Детальні дослідження ікони показали, що на оригінальний живопис XVII ст. нанесено запис XIX ст., який, ймовірно, був своєрідною реставрацією первісної ікони. Отже, «реставратори» XIX ст. просто нанесли на неї запис, який відповідав автентичному образу з 1696 р.

Таким чином, перед сучасними реставраторами стало важке завдання — відкрити автентичне письмо 1696 р., не руйнуючи запису XIX ст. Це надважке завдання виконували львівські реставратори Ірина Мельник та Андрій Почеква. Запис XIX ст. зняли й перенесли на нову дошку, а оригінальна ікона 1696 р. відкрилася і проходить реставрацію. Вона залишилася у Національному Музеї у Львові. Натомість ікона Пресвятої Богородиці Унівської обителі XIX ст. змогла повернутися до лаври.

ІЄРАРХИ УГКЦ ПРО УНІВСЬКУ ЛАВРУ

Унівська Лавра — моя духовна батьківщина

Монастирі були в Церкві немовби оазою, куди могли прийти люди і спробувати іншого життя, чернечого, побути в інших обставинах. В монастирі все життя, кожна мить — чи це молитва, чи праця — все скероване до Бога. Тут людина може побачити, як Бог стає центром її життя.

Тому я бачу покликання Унівської Лаври в тому, щоб вона була тим місцем, де люди могли би більше побути з Богом, на коротше чи довше відійти від світу. Тут людина мала б не лише теоретично, на словах, з книжок, а на практиці доторкнутися до іншого життя — з Богом. Лавра могла б стати місцем, що променіє до Бога. Історично склалося так, що вона вже є цим місцем, але хотілося б,

щоби це утверджувалося все більше. Це її місія. Суть монашества — бути з Богом, тоді воно буде іншим вказувати, яким має бути християнське життя. Люди в сучасному світі потребують не стільки добрих ораторів, проповідників, як потребують справжніх свідків, якими можуть бути ті, які самі досвідчили Бога. Монахи мають свідчити Бога всім своїм життям і вчинками. Це поодинокі місія кожного монаха і загальна місія монастиря — свідчити Бога. Монастир має бути Тавором, де Бог являється людям.

*Владика Венедикт (Алексійчук),
правлячий архиєрей Чиказької єпархії УГКЦ;
ігумен Унівської Лаври 1999–2010 рр.*

**Унівська Лавра є одним із
найпотужніших духовних осередків
в Україні**

Сьогодні Унівська Лавра є одним з найпотужніших духовних осередків в Україні. Сила Унева полягає у чіткій тотожності, яка нерозривна з великою відкритістю. Адже часто буває, що у пошуку порядку і праведности

церковні люди чи спільноти творять тверді рамки і негнучкі принципи. Особлива харизма Унівської Лаври в тому, що зберігається баланс пошуку монашої радикальності та розуміння нюансів людського буття, потреб, слабкостей і є чітке усвідомлення загальності Божої присутності. Лавра не таврує світ, а монахи, схимники серйозно і строго подвизаючись, з світлими очима та усмішкою простягають руку допомоги паломникам, шукаючим та інакомислячим.

*Владика Борис (Гудзяк),
правлячий архиєрей Паризької єпархії УГКЦ
для українців візантійського обряду у Франції,
Швейцарії та країнах Бенілюксу*

Унівська Лавра — оаза молитви і боговгодного життя

...Нам здавалося тоді, на початках, що, як відкриємо Унівську Лавру, то станеться моментальне її воскресіння після довгого занепаду, а насправді ця віднова тривала довгий час і вимагала тяжкої праці. Лавра для всіх нас була символом великої надії. Всі вважали, що це святе місце, з якого по-

течуть потоки живої води по всьому краю. Віднова лаври триває і нині. Багато зі старих монахів вже відійшли у вічність; цю естафету перехопили зовсім молоді ченці. Для них Унівська обитель теж стала важливою і дорогою. Сьогодні Унівську Лавру сприймають як оазу молитви і боговгодного життя. Обитель відновлюється не тільки в контексті архітектурному чи мистецькому, тут зберігається духовний стан монастиря. Традиція монахів студитів, яка існувала ще до війни, утрималася і, здається, що ми на добрій дорозі.

*Владика Йосиф (Мілян),
єпископ-помічник Київської Архиепархії УГКЦ;
вступив до монастиря Студійського уставу 1979 року*

Дім Небесної Матері

На нашій землі є багато монастирів і місць, пов'язаних із Пресвятою Богородицею. Унівська обитель є особливим місцем не тільки з огляду на її древність, але й тому, що присутність Матері Божої проявляється в її чудотворній іконі. Цю ікону дуже шанують монахи та прочани. Від віків

прочани прибували до Унівського монастиря, як до дому своєї Небесної Матері, та й тепер сотні тисяч вірних прибігають у лаврі під її покров.

Безнастанними молільниками за Церкву і народ є ченці. Їхня літургійна і келійна молитва є безцінним даром для нашого народу. Вони вчать ся цієї молитви у Пресвятої Богородиці, бо живуть у її обителі. Мати Божа для них є найбільшою заступницею і покровителькою, яка провадить їх до спасення. Тому й велике покликання мають ці Богом вибрані особи — бути хранителями цього святого місця для того, щоб передати його наступним поколінням монахів.

Владика Теодор (Мартинюк),
єпископ-помічник
Тернопільсько-Зборівської єпархії УГКЦ;
ігумен Унівської Лаври 2010—2015 рр.

«За всіх ти молишся, благая»

Ми приходимо до Унева, щоб попросити у Пресвятої Богородиці того, чого кожен потребує. А маємо просити найважливішого у житті — Божої сили та мудрости, щоб

очищати наші серця. Ми найбільше прославляємо Богородицю тоді, коли віддаляємося від гріха. Тож просімо в Небесної Матері, щоб кожен із нас якнайміцніше міг з'єднатися з волею Божою і щоб наше серце нічого так не прагнуло, як чистоти, святости, просвічення. Тоді ми зможемо зрозуміти, що Бог є нашим Отцем, що Він завжди перебуває біля нас. А Його присутність стає очевидна, коли наше серце починає пильно шукати Господа. Нехай Пресвята Богородиця обдарує нас небесними дарами, які вчинять нас гідними нашого Господа!

Ієромонах Ілля (Мамчак),
ігумен Святоуспенської Унівської Лаври

ЧУДЕСНІ ЗЦІЛЕННЯ

У віці 12-ти років у мене на шії з'явилася пухлина, причину якої лікарі не могли встановити. З часом пухлина збільшувалася, і медики запропонували зробити операцію. У такій невтішній ситуації вся родина щиро молилася за моє одужання, яке могло прийти лише від самого Господа. У 1935 році ми вирушили на Успенську прощу до Унівської Лаври. Мама йшла пішки, в дорозі нічого з їжі не споживала з наміром натще напитися святої водиці та прийняти святе Причастя. Коли ми прийшли до Унева, було дуже багато людей, нас монахи запросили до трапезної. За переказами, у 1935 році до Унівської лаври на прощу прибуло 13 тис. вірних, 40 священиків із різних місцевостей. І в дорозі до лаври, і вже в самому Уневі моя мати дуже щиро молилася. Вона приступила до святої Тайни Покаяння, а також принесла в дарунок для монастиря великий відріз тканини. Прийшовши

до цілющого джерела, мама просила мене також молитися разом з нею. Я справді щиро до Богородиці молилася. Коли ми повернулися додому, я ненароком торкнулася своєї шиї — гулі вже не було. Я вдячна за оздоровлення від цієї недуги Унівській Матінці Божій, вона виявила велику ласку до мене.

Катерина Тис, с. Старий Яричів, Львівська обл.

У 1969 році я закінчила середню школу і розпочала навчання у професійному училищі м. Перемишлян за професією швачки. Раптом із невідомих причин оглухла на ліве вухо. Звертала-ся до лікаря, вухо прочищували, але, на превеликий жаль, позитивних результатів не було. Коли хтось до мене говорив, то здавалось немовби людина десь за стіною розмовляє. Якось моя мати Стефанія, переймаючись хворобою, із простотою в серці й вірою запропонувала мені піти та вмитися в цілющому джерелі. Я, не гаючись, разом із двома подругами пішла до зачиненого монастиря. Місцеві працівники психоневрологічної установи таємно відкрили нам вхід до джерела. Після короткої молитви я з трепетом зачерпнула в жменю води і вихлюпнула її в своє ліве вухо.

Лиш відчула отой дотик холодної води — слух немов прорізався.

Марія Якимів, жителька с. Унів

Від 1995 року у мене були хворі ноги. Згодом дійшло до того, що змушений був служити Літургію, сидячи. Два рази приїздив до Унева, відправляв Молебень до Божої Матері з наміром оздоровлення. Особливої полегші не відчував. Тоді вирішив із вірою частіше приїжджати до святого місця на молитву. Від 1996 до 1998 рр. з ранньої весни до пізньої осені з вірою у зцілення опускав ноги у цілющу воду після вечірніх богослужень — і недуга ніг відступила. Всьому цьому завдячую Унівській Божій Матері. Після чудесного зцілення доніні я не звертався до лікарів.

Отець Миколай Сліпець,
парох с. Білка Перемишлянського р-ну

У мене була папілома — пухлина легень. Хвороба була на третій стадії, тому я взагалі не могла говорити. У 2005 році з надією приїхала до Унівської Лаври. Тут, на святій землі, провела лише один день. Попивши води з цілющого

джерела, того ж дня відчула полегшення. А на зворотній дорозі додому навіть співала! Коли ж я прийшла в лікарню, обстеження показало, що пухлини немає.

Ірина Дмитрівна,
вчитель німецької мови, м. Львів

Мій син страждав від висипки на ногах, яку не могли ніяк вилікувати і яка щоразу збільшувалася. Лікування було дуже болюче. Ми відвідували лікаря весь рік щомісяця, але тривалого покращення не було, а після процедур син не міг декілька днів стати на стопи.

У лаврі ми молилися біля чудотворної ікони, щоб син вилікувався. Приїхали до Унева ще декілька разів, синові ставало краще, але до повного одужання було ще далеко. У жовтні 2007 р. ми знову всією сім'єю приїхали до Унева помолитися біля чудотворної ікони, а моя мати запропонувала, щоб син роззувся і походив по воді, яка витікає з джерела. То було наприкінці жовтня — холодно для восьмирічної дитини, але ми його роззули, і син босоніж походив по воді, помочив ноги, і так, не витираючи ніг, ми його посадили в машину.

До лікаря на процедури після цього не ходили, а через місяць, у листопаді, подивилися на ноги сина і не повірили очам — від хвороби не було й сліду! Ми ще раз приїхали до Унева подякувати Богові за зцілення сина.

Зцілення нашого сина — це не єдине чудо, яке трапилося в нашій сім'ї після того, як ми стали приїжджати в Унів, але є найважливішим, бо які ще проблеми можна порівняти зі здоров'ям дитини?! Хочу сказати прочанам, щоб вони вірили і молилися, а чудо обов'язково станеться і з ними.

Вікторія, м. Львів

Мене довший час боліли ноги. Свідомо не зверталася за допомогою до лікаря, їздила по святих місцях із надією отримати полегшення. Одного разу сталось так, що організувала поїздку до Унева. У неділю після ранкової Літургії відчула посилення болю ніг. Вирішила про це нікому не розповідати. Омила ноги до колін у чудотворному джерелі. На третій день після повернення додому біль минув. Дякую тобі, Пресвята Богородице!

Надія Бідник, м. Тернопіль

Жили, надіялись і чекали від Всемогутнього Бога чуда. Довгих і нелегких шість років пройшли в очікуванні Божої ласки народити дітей. Увесь цей час ми їздили до Святоуспенської Лаври, щоб припасти до ікони Божої Матері й палкими молитвами випросити для себе довгоочікувану дитинку. У спільних молитвах з отцем монастиря, який завжди підтримував, переживав за нас і допомагав своїми щирими молитвами, вимолювали у Богородиці це бажане дитя. Коли ми приїздили до монастиря, завжди проказували слова: «Мати Слова не погорди нашими словами, але ласкаво вислухай їх...». Наші молитви почуті, й ми щиро дякуємо Господу Богу й Пречистій Богородиці за цей великий і прецінний дар народження нашої донечки Вероніки.

Роман і Лідія,
с. Коросно, Перемишлянський р-н

Уперше до Унева запросила мене сусідка, потім я їздила сама й щоразу старалася запросити зі собою когось, хто ще ніколи тут не бував. У серпні 2006 року я так молилася біля ікони Божої Матері, що аж розплакалася. Дуже просила про дар материнства для моєї

доньки Лесі. Господь вислухав мої молитви. Я з упевненістю можу сказати, що мій онук Богдан, який народився 27 червня 2007 року, справді даний нам Богом! Ми з донькою їдемо з ним до монастиря в Унів, щоб поклонитися їй подякувати Божій Матері.

Валентина, м. Івано-Франківськ

Бог дав мені таку ласку й нагоду побувати на святому місці, де з'явилася Матінка Божа — в Уневі. Я приїхала помолитися, поклонитися, подякувати Діві Марії за все, що відбувалося в моєму житті, за дитину, за чоловіка, за рідних і близьких мені людей. Дуже я хотіла мати другу дитину, і з цим наміром я теж молилася до Унівської Божої Матері. Через кілька місяців я дізналася, що вагітна. Невдовзі я народила дівчинку Софійку. Я дуже вдячна Унівській Матінці Божій за цей подарунок.

Зоряна, Івано-Франківська обл.

Щиро дякую за молитви, за чуйне ставлення до нас, за готовність допомогти. Завдяки молитвам в Унівській Лаврі я змогла завагітніти, виносити і народити гарну дитину, нашого синочка.

Вірю, що монахи допомагали своїми щирими молитвами до Бога не одній молодій парі. Хай щире слово, палка молитва і звернення до нашого Господа допомагає всім, хто цього потребує. Ще раз превелике «дякую» за нашого синочка.

Оксана Тарасова,
м. Бурштин, Івано-Франківська обл.

Дякуємо Богові та Богородиці за чудесне оздоровлення нашої дочки! Дякуємо за чистоту, яку плекають монахи у цьому святому місці. Дякуємо за молитви і Служби Божі, які відправляють отці. Нехай Господь Бог посилає вам миру, любови й легко переживати всі терпіння!

Леся з родиною

Потрапила на очі в газеті «Нова доба» стаття про те, що в Унівській Лаврі є джерело з цілющою водою, у яке прочани заходять із вірою у зцілення. А мені давно дошкуляла хвора нога, яка геть розпухла. І я надумав поїхати до Унева разом із двома товаришами. Ми усі занурили ноги у воду, походили. Потім

молилися у щойно посвяченій церкві блаженномучеників Климентія та Леонтія. Поверталися додому. Уже у машині товариш запитав: «Ну, і як нога?» А я й забув про неї! Коли біль покидає — думається про інше.

Степан, м. Львів

Майже рік я хворіла. Безліч лікарів, до яких зверталася, не могли встановити діагноз. Я приїхала до Унівської Лаври, розказала про свою хворобу, і молитви за моє здоров'я мені допомогли. Тепер невідома недуга мене залишила, тож дуже вдячна всім, хто просив у Бога за моє одужання. Велике спасибі!

Наталія Калин,
м. Бурштин, Івано-Франківська область

Внук Назар приїхав у травні до Унева і молився за свою бабцю Даниїлу. Ставив за неї свічку, дав на Святу Літургію, набрав води і привіз бабці, котру паралізувало після важкого інсульту. Вона помазувала хвору руку цією водою. І раптом їй стало легше. Все тіло її далі залишається немічним, але руку відпустило.

Прочанка з Дрогобича

Довший час у мене на руках були бородавки. Перебуваючи в Уневі, я з молитвою омила їх святою водою з джерела. Уже по дорозі додому бородавки набрякли, почервоніли, а наступного дня зникли. Я щиро вірю, що це сталося за посередництвом молитви до Пресвятої Богородиці.

м. Коломия, Івано-Франківська обл.

В останню неділю квітня 2012 року я приїхав до Унева і випадково потрапив на всеукраїнську прощу за тверезість у нашому народі. Я також мав алкогольну залежність і молився, щоб її подолати. Відтоді я відчув, що зовсім утратив потяг до алкоголю і завдячую це молитві в Унівській Лаврі.

Іван, м. Перемишляни

Восени 2002 року спостерегла, що на лівій долоні почала наростати гуля. З часом вона росла, однак болю не було, і тому я цим аж надто не переймалася. Гуля лише завдавала незручності при фізичній ручній праці.

На празник Покрови Пресвятої Богородиці пішла до монастирської церкви на Службу

Божу. «Сьогодні Матінка Божа по-особливо-му всіх людей покриває... тому до неї звернися з твоєю проблемою та повір, що їй тобі зможе допомогти», — такими словами наставляла мене 88-літня бабуся Катерина.

Закінчилася Свята Літургія, люди почали розходитися до своїх домівок, у храмі зробилося тихо й затишно. Я стала перед іконою і почала шепотіти слова молитви: «Матінко Божа, поможи мені». Розтираючи свою руку, далі щиро-щиро продовжувала молитися. За деякий час вернулася додому, де знову доводилося працювати на господарстві. І раптом... чудо: я зауважила, що моя рука цілковито гладка! Радости, глибокої вдячності Богові не було меж! Це чудо-зцілення подивляли і всі домашні, в яких ця подія відбувалася на очах.

Леся, жителька с. Унів

У серпні 2005 року минало десять років, відколи я почала ходити з паличкою. У мене дуже боліла ліва нога, вона не згиналася. На празник Успення Пресвятої Богородиці 2005 року я побувала на прощі в Уневі. І там зі мною сталося чудо. Після Служби Божої, на

якій я просила про ласку оздоровлення, після Сповіді та Причастя, я зайшла у цілюще джерело. Вода в ньому була дуже холодна. Я хотіла ще раз зайти у воду, але вже було пізно, бо ми від'їжджали.

Вже в автобусі десь через годину я відчула, що моя нога згинається. Цілу ніч до ранку нога була гаряча. У неділю зранку я вже могла йти до церкви без палички, але чоловік попросив не робити цього. Тому я взяла паличку тільки про всяк випадок. У церкві я подякувала Богові за ласку одужання і змогла навіть вклякнути до Причастя. Відтоді я ходжу без палички.

Я впевнена, що тільки віра і молитва мені допомогли. Тому я складаю щиру подяку Господу Богові, Пречистій Діві Марії, святому апостолу Юді-Тадею та всім святим за подаровану мені ласку оздоровлення. Отож вірте і надійтеся на Боже милосердя, а Всевишній вам допоможе.

Романна Петранюк, м. Івано-Франківськ

Хочу написати про своє маленьке зцілення. Одного разу взимку я впала і дуже забила коліно. До вечора воно набрякло і почало

нестерпно боліти, так що я не могла заснути. Думала, зранку не стану на ногу. Потім я згадала легенду про лицаря Лагодовського, який хворів на ноги і зцілювався водою з унівського джерела. Я, маючи Йорданську унівську воду, обмила коліно. Біль почав стухати, і я заснула. Зранку про вчорашнє нагадував хіба невеликий синець. Могла присідати чи танцювати.

Ольга Курилович, м. Перемишляни

У травні ми з чоловіком уперше пішли на прощу до Унівської Лаври, отримали невичерпний заряд сили і благодаті. Ті перші кроки на подвір'я лаври я ніколи не забуду, бо вони були вистраждані такою далекою дорогою!

Після тієї прощі я дізналася, що моя найближча подруга хвора на рак, я почала молитися за неї. Щоразу в лаврі я замовляла службу за її здоров'я, молилася і вдома, на кожній Літургії. Бо в тій ситуації її, напевно, могло врятувати тільки це. І, коли настав час йти на прощу в серпні, я вирішила — на цей раз пожертвую її за оздоровлення подруги Ірини. Впродовж шляху я безліч разів відмовляла вервицю за її здоров'я, просила в Бога

милосердя для Ірини. І я тоді була впевнена, що це «спрацює». І «спрацювало»! Невдовзі виявилось, що метастази зникли. Лікар не міг у це повірити, бо попереднє обстеження показало метастази в лімфовузлах, і медики планували нову операцію. А тепер їх нема! І я не можу зрозуміти — це дійсно чудо, чи як?!

Я наразі не вважаю себе достатньо твердою у вірі, бо бачу інших людей, які справді мало грішать, багато моляться... Надіюся на просвітління в моїй вірі, хотіла би знайти справжнього духівника й гадаю, що таке дивовижне зцілення не останнє на моїй пам'яті.

Мар'яна Яблонська, м. Львів

Господи, яке мудре Твоє Провидіння! Це з Твого, Господи, Провидіння я зазнала різних життєвих ситуацій, які давали мені уроки Божої Мудрости. Я дякую Тобі, Господи, за все...

У 1998 році мені поставили діагноз невиліковної хвороби. Тоді я мала 45 років і дуже хотіла жити, але лікарі були безсилі перед такою хворобою. Господь послав мені одну стареньку лікарку, яка мені сказала російською мовою: «Тебя спасет только Бог». Після цих

слів я стала невтомно шукати Господа. Першу зустріч із Богом я досвідчила біля могили тепер блаженного Миколая Чарнецького. Тут я вперше відчула Божу присутність та допомогу. Зменшувалися болі, і так я у бадьорому настрої поверталася додому. Знову молилася і дякувала Господу за прожитий день. Я також дякую Богові за те, що Він завжди посилав мені добрих і чуйних людей, які допомагали відшукати Його. Скерувували мене до святих місць, де можна було краще пізнати і відчувати Його присутність...

Якось я попросила чоловіка заїхати до Унівської Лаври, куди ще з малих літ приходила зі своїми батьками, бабусею... Я увійшла до храму, клякнула на коліна та щиро молилася до Бога і Пресвятої Богородиці. У цей момент я відчула у своїй душі велике полегшення. Ніби важкий камінь спав. Відтоді я щодня приходила до Унева, часто сповідалася і кожен день причащалася.

Якось у храмі під час Святої Літургії я побачила промінь світла, який простягався від Престолу до моєї враженої недугою частини тіла. Цей промінь, як електрод від зварювального апарату, торкався точками хворого тіла, і я відчувала у цих місцях легке поколювання...

Після такого двотижневого відчуття-лікування я почувалася здоровою! Хворий орган у моєму тілі відновив свою функцію!.. Лікарі, провівши дослідження, дуже здивувалися результату й запитали мене, які ліки я приймала? За цей час я не приймала жодних медикаментів, жодних уколів... Уже скоро 18 років, як я щонеділі приходжу до Унівської Лаври на Святі Літургії, Вечірні, дякую Богові за те, що дав мені можливість знову прийти у цей храм, у це святе місце, де я набираюся сили, здоров'я, мудрости.

Надія Бучок, м. Перемишляни

На початку липня 2010 року я на кілька днів приїхала до Унева зі своєю донькою, яка була на 8-му місяці вагітності. Лікарі попереджали про можливу патологію ще ненародженої дитини. Ми щиро молилися за оздоровлення, і наприкінці місяця, попри невтішні прогнози лікарів, народилася чудова здорова дівчинка! Ми глибоко вдячні отцям та братам за молитви. Нехай всемілостивий Господь обдарує Вас та Ваші родини своїми ласками!

Хочу також коротко розповісти, яким чином я дізналася про Унів і почала приїжджати

сюди. Це сталося через блаженної пам'яті отця Порфирія*. Ще на Різдво Христове 2002 року я зі своїми синами, які приїхали з Києва, та до нею побувала в монастирі святого пророка Іллі в Дорі. Вже старенький та хворий, отець Порфирій не відмовив нам у зустрічі. Зі сльозами на очах отець сказав до дітей, щоб одружувалися і жили по-Божому, обдарував нас освяченим зіллям та вервичками. Мої діти в юному віці залишилися без батька (чоловік помер), а отець Порфирій своєю батьківською любов'ю у молитві зігрів серця дітей вірою і благословенням, яке запам'яталося на все життя.

Через рік я вирішила зібрати людей і поїхати до Дори на подячну Літургію, але через суцільний лід на дорозі шофер відмовився нас везти. Тоді ж ми дізналися, що о. Порфирій відійшов до вічності...

Зібрані на поїздку кошти ми пожертвували на Літургії за упокій отця, а Службу Божу молилися в Уневі, де він похований. Відтоді прочани з Коломиї постійно приїжджають до

---

* Ієромонах Павло (1906–2001) (Петро-Порфирій Чучман), великосхимник Унівської Лаври, народився і похований в Уневі, жив у Студійському монастирі пророка Іллі в Дорі.

Унева і відвідують могилу отця. Віримо, що він із небесних висот опікується нами. Його мудрі батьківські поради, добрі та лагідні очі залишаються у наших серцях назавжди.

Олеся Мартинюк, м. Коломия

Приблизно 7 років тому у нас захворіла донечка: мала високу температуру, яку важко було знизити, бо кожні 2-3 години гарячка зростала. Чоловік мусив поїхати до своїх батьків до Борщова. Я залишилася з дитиною і постійно радилася з лікаркою стосовно приймання ліків. Увечері температура знову різко підстрибнула, дитина важко дихала і горіла. Я мала намір дати доньці ліки, аж ось зателефонував чоловік, і я сказала йому про важкий стан дитини. Потім хотіла розбудити доньку, щоб дати ліки, але чомусь (до цього часу не можу зрозуміти, чому) сіла на диван у сусідній кімнаті й просто сиділа — не знаю скільки часу, а коли стрепенулася і пішла до доньки, то була здивована: дитина розмірено дихала, спітніла, і тіло мало нормальну температуру. Я нічого не зрозуміла, але зателефонував чоловік і сказав, що якраз тоді заїжджав до Унева і молився до Матінки

Божої. Відтоді всім і завжди розповідаю про це чудо оздоровлення і вірю, що Бог любить нас і тримає у своїй опіці.

P.S. У своєму житті моя донечка також досвідчила зцілення від святого великомученика Пантелеймона.

Ольга, м. Львів

Кожна людина у своєму житті має свій шлях, свою дорогу. Йдучи нею, ми часто спотикаємося, падаємо, а тоді знову піднімаємось і йдемо далі. Я хочу поділитися з вами своїм досвідом. Моїй дитині поставили важкий діагноз — шизофренія. Довго її лікували, але все марно, результатів не було, навпаки, ставало ще гірше. Лікарі розводили руками. Ми об'їздили чимало паломницьких святинь, відвідували богослуження, не раз перебували на молитвах, прощах. Особливо близькою стала для мене і моїх рідних Унівська Лавра.

Тут відбулося нове духовне піднесення... В молитві виблагала у Бога тих ласк, з допомогою яких зрозуміла, що те, що відбувається зі мною, всі ті страшні події, які трапилися, не могли виникнути без поважних на те причин.

Я неначе прозріла і зробила багато корисних висновків для себе.

Згодом усе почало налагоджуватися, дитина поступово, через молитви, стала одужувати. Тепер, усвідомлюючи все, я лише можу подякувати Богові за Його доброту до мене, за Його ласку і любов. Адже кожен із нас у повноті пізнає Бога тільки через важкий хрест.

У наш час дуже багато людей страждають від злих чарів, ворожби й опанування злим духом, не знаючи про це майже нічого. Потрібно часто сповідатись і приступати до святого Причастя, молитись, постити, тоді ніщо і ніхто не зможе нам вчинити щось лихе. Бо тільки коли ми з Богом, тоді захищені від зла і його проявів.

Прочанка з м. Золочів

Був початок жовтня 2006 року. Наша маленька парафіяльна спільнота каплички Святого Духа по вул. Коперника, організовувала прощу до Унева. Я відважилася поїхати на прощу разом із дворічним внуком Романом. У дорозі хлопчик був як мишка. Лиш кілька разів просив: «Дай кеку». Думаючи, що то цукерка, я всіляко відволікала його.

На подвір'ї Унівської Лаври Романко, сидячи в мене на руках, тихенько слухав історію монастиря. Не було його чути і на Службі Божій. А коли я сповідалася, то малий мовчки стояв поряд. Отець дав мені розгрішення й благословив. І таке тепло відчула я від його піднятої над моєю головою руки, що мимоволі промовила: «Яке тепло! Благословіть, отче, і дитя. Він так чемно вистояв цілу мою сповідь». Романка назвали «зразковим прочанином». Уже вдома я згадала, що слово «кека» означає в Романка компот. І мені стало так боляче, що через мою нездогадливість дитина терпіла спрагу!

Наступного дня Роман немов вихор носився по квартирі й не вмовкав. Мене запитали, чому я возила Ромчика на прощу. «Просто не було з ким залишити». — «Але він почав говорити», — звернули мою увагу. І щойно тоді я зауважила, що та сама дитина, яка ще вчора навіть не могла попросити пити, сьогодні, не вмовкаючи, говорить цілими реченнями!

Дякую Тобі, всесильний і милосердний Боже!
Ти вже не вперше обдаровуєш нас.

Ольга Залецька, м. Львів

Працюючи дільничним інспектором міліції і перебуваючи у службових справах у 1995 році в с. Унів, звернувся з проханням до отця Василя Вороновського* про допомогу моїй дочці Вірі, яка декілька років хворіла алергічною астмою. Щоночі Віру мучили жахи, від яких вона страшенно плакала по 15-20 хв, а вранці нічого не могла пригадати. Отець Василь висповідав мене, мою дружину і прочитав молитви над дочкою. Ми з дружиною відчували після сповіді велике душевне полегшення, а дитина оздоровилася.

Василь Грабар, м. Перемишляни

Пригадую собі такий цікавий приклад. Один мій знайомий колись був успішним бізнесменом, мав кілька магазинів, але в силу обставин змушений був сісти на інвалідний візочок. У його розумінні він став ніким. Це для нього було настільки трагічно, що він вирішив накласти на себе руки. Коли ми зустрілися, я розповіла Миколі (так називається мій знайомий) про прощу

---

* Ієрм. Василь (1929–2010) (Василь-Володимир Вороновський), великосхимник Унівської Лаври, відомий екзорцист, здійснював служіння в Святомихайлівському монастирі у Львові.

до Унева. Він не мав уявлення, що таке проща, і взагалі був не надто релігійний. Але згодився приїхати разом із товаришем подивитися. Побачивши таку велику кількість людей, особливо молоді, які прийшли молитися, вони спочатку були спантеличені. На запитання, чи можна десь випити пива й запалити, я сказала, що це зможуть зробити вдома, а зараз треба молитися, як усі. Микола виявив бажання висповідатися. Він усю ніч дуже уважно провів на чуваннях і був на ранішній Літургії. Ми допомогли йому спуститися до джерельця з чудодійною водою. Можливо, фізичного оздоровлення не сталося, але сталося духовне зцілення. Коли ми зустрічалися після прощі, то він дивував мене глибоким розумінням духовних речей.

Людмила Шибєка,
Білорусь, родом з Івано-Франківська

Моя перша вагітність завершилася викиднем. Удруге я завагітніла аж через 3 роки, але вагітність виявилася позаматкова, довелося видалити одну трубу... Наступна вагітність знову через роки. Сильна кровотеча на початку терміну, а наступні 7 місяців — перебування в лікарні

і крапельниці... Мій синочок народився передчасно, важив 1 кг 350 г та був дуже слабкий. Два місяці він перебував у лікарні, але я не полишала молитви і ще на початку вагітності приїжджала в Унівську Лавру. Там біля чудотворної ікони Богородиці я щиро молилася і вірила, що все буде добре.

Було дуже важко, дитинка була неспокійна, постійно рвала, але Бог мене підтримував та давав сил. Це велика щоденна праця і любов.

Зараз моєму синочкові 10 років, він у п'ятому класі. До початкової школи майже не ходив, бо постійно хворів і не мав сили. Ми з ним займалися вдома і завжди, як мали змогу, приїжджали до Унівського монастиря з великою вдячністю та любов'ю.

Дев'ять років ми чекали на Божу ласку, і Бог почув нас!

Дякую Богові за все.

Любов

Ми належали до тих пар, які спочатку хотіли зачати дитину, а після зачаття взяти шлюб. Ми розуміли і знали, що це неправильно і суперечить церковним канонам.

Щоразу, приїжджаючи до Унева, я випрошувала в молитвах до Бога довгоочікуваної дитинки. Але марно... Брав гнів, сором, адже у всіх вже є діти, у декого — двоє, в моїх ровесників донечка у школу вже йде... Але руки не опустилися, і після однієї сповіді я вирішила, що ми з чоловіком візьмемо шлюб. Через три місяці після вінчання ми дізналися, що Унівська Богородиця випросила в Бога нам ласку батьківства!

Тепер, приїжджаючи до святої обителі в Уневі, я дякую за мою донечку й випрошую їй щасливої долі у Бога. І для всіх пар моя порада: зачаття дитини має відбуватися в сім'ї, яка склала шлюбні обітниці в храмі.

Оксана

Отці з Унівської Лаври не раз мені допомагали. І під час сповіді давали мудрі поради, і молилися за моє здоров'я (я хворіла на псоріаз). А також я не могла завагітніти, тому стала приїжджати до Унева на молитви до о. Макарія. Брала участь у прощі.

Невдовзі я завагітніла. На честь Унівської Богородиці, яка випросила у Бога мені ласку материнства, я вишила ікону. Щиро вдячна

о. Йосафату, о. Олександру за молитви за оздоровлення моїх внутрішніх недуг... Господь зцілив мене! Дякую всім монахам Лаври за молитви. Якщо б не ви, я багато чого не витримала б і зійшла би з правильного шляху.

Олеся, м. Бурштин

Моя розповідь про народження донечки.

Чекали на народження дитинки 3 роки. Під час серпневої пішої прощі зі Львова до Унева 2015 року я просила Пресвяту Богородицю про народження немовляти. В грудні 2016 року в нас народилася довгоочікувана прекрасна донечка! В серпні 2017 року на храмовий празник Успення Пресвятої Богородиці ми відвідали Унівську Лавру, дякуючи Богові за цей дар — стати батьками. Цього дня після Архиєрейської Божественної Літургії, несподівано для нас, Блаженніший Святослав, Глава УГКЦ, підійшов до нас і поблагословив нашу донечку.

Надія, м. Львів

Довгих 9 років ми надіялися і чекали. Чекали і молилися до Божого милосердя та Матінки Божої про отримання ласки батьківства. Дуже

нелегко в наш час жити з думкою про те, що з тобою щось не так, чи ти не такий, як усі, чи ти просто недостойний ласки батьківства. Попри можливості сучасної медицини, різноманітні дороговартісні обстеження, діагнозу безплідність ні мені, ні чоловікові не встановили. Отож ми вирішили молитися і уповати на Бога всією сім'єю (разом із батьками).

Ми відвідували паломницькі центри і монастирі в Україні. Приїздили зокрема і до Святоуспенської Унівської Лаври, де отець разом із нами з великою вірою у серці припадав у молитві біля чудотворної ікони Божої Матері. Також отець давав настанови, щоб ми не втрачали віри, надії, любові у наших серцях. Постановляючи собі бути кращими та міцнішими у вірі, знаючи, що вже не самі у своїх проханнях до Бога, ми терпляче чекали. І дочекалися Божого дару — дівчинки-розумниці, яку назвали Софія (бо в нашій родині вже є Віра, Надія і Любов).

Володимир і Ганна

Ми одружилися 2007 року. Молоді, амбіційні, закохані... Спочатку навіть не задумувалися над майбутнім батьківством... Через два-три роки

застановилися, а чому в нас ще немає діток?.. Лікарі казали, що ніби то все добре з нами, може, варто зміцнювати імунітет, пролікувати вірус... За ті роки назбирали з чоловіком дві папки паперів з результатами аналізів і висновками від лікарів і витратили цілу купу грошей.

Тимчасом ми їздили на молитви перед чудотворними іконами і у відпустові місця, до Унева теж часто приїжджали. Молилися щиро, всім серцем. Але чуда не було. Завжди з болем чули новини про те, що мати народила і викинула своє немовля (чомусь багато тоді таких новин по телевізору чули), або довідувалися, що хтось уже вкотре зробив аборт. І ти думаєш, чому таке несправедливе життя, чому ті, які вже мають діток, роблять аборти і знову народжують, чи народжують і позбуваються дітей... А ти, що ніколи не робила аборту й дуже хочеш мати діток, повноцінну сім'ю, тобі Бог не дає... І ти вкотре ночами в подушку не те що плачеш, а просто ридаєш... Отець Ярослав Кінаш з Коросно, коли ми одружилися, подарував нам іконку Унівської Богородиці. Ми її розмістили на стіні в спальні й кожного вечора з чоловіком молилися. Чесно, ми вже були готові на штучне запліднення, бо охопив розпач.

Ще ходили ми до отця Ярослава, в нього вдома в каплиці теж є стара іконка Богородиці, теж і ми молились, і отець. Не раз я просто молилася в нашій спальні перед іконою Унівської Богородиці зі сльозами, і це було так щиро, що я ніколи не думала, що так можу, ніби тоді відчувала присутність Богородиці й щиро з нею розмовляла.

І ось одного дня я відчуваю, що щось не те... Перед самим Різдвом я вже точно знаю, що Бог змилюється над нашою сім'єю і подарував нам доцю Інеску. Вона народилась 1 вересня 2015 року. А 8 лютого 2018 народився синочок Назарчик!

Ми щасливі... І кожен день дякуємо у молитвах Господу Богу і Пресвятій Богородиці за ласки, які вони посилають для нашої сім'ї. Слава Богу за все!

Ось така у нас історія.

Оксана Білецька

Наталя і Богдан побралися у вересні 2000 року. Молода пара дуже хотіла діточок, але завагітніти Наталі не вдавалося. Тимчасом рідні й знайомі атакували незручними запитаннями: «а що сталося», «а чому», «а як так»?.. А ще процес

уживання та порозуміння молодій сім'ї ускладнювали відсутність власного житла і невирішені проблеми на роботі Богдана. Так, у родині стали звичними часті сварки й скандали.

Авторитетна лікарка сказала Наталці, що вона ніколи не зможе народити і ніхто їй не допоможе ні в Україні, ні за кордоном. За вирішення цих проблем Наталка молилася до св. Катерини і св. Варвари — покровительок жінок, а Богдан — до св. Юди-Таддея і також до блаж. Йосафати. Проте з часом віра в успішне вирішення проблем слабшала, і щоразу частіше приходили думки про усиновлення.

Але водночас усі священники, з якими пара ділилася своїми болями, переконували, що у них обов'язково народяться діти! Один із цих священників на репліку Наталки, що вона уже б навіть попросила його охрестити дитину, сказав, що у неї точно будуть діти і що вона забуде запросити його на хрестини (забігаючи наперед, можна сказати, що ці слова справдилися). На третьому році шлюбу пара за порадою близьких родичів поїхала на літню богословську школу до Святоуспенської Унівської Лаври. Молитви перед чудотворною іконою Унівської Богородиці, спостереження за

тихим, смиреним монашим життям, мандрівки на Чернечу гору, глибоке усвідомлення природи Київської Церкви здійснили визначальний вплив на все подальше життя подружжя.

Після цього наприкінці літа Наталка знаходить нову значно кращу роботу.

Восени, під час чергової не надто успішної поїздки до Києва, Богдан вирішив віднайти в столиці монахів студитів. Після декількох годин безуспішних пошуків розчарований Богдан прийшов на вечірню Літургію до василіанського храму на Львівській площі. Тяжких гріхів з часу останньої сповіді він не відчував, але душу гнітив якийсь важкий тягар. Тож Богдан приступив до Сповіді. Вставши з колін, він почув Євангеліє про те, як апостоли не впізнали Ісуса, вертаючись в Емаус.

У проповіді священник наводив такі конкретні приклади, що складалося чітке враження, ніби він перед цим цілий день ходив із Богданом у його безуспішних пошуках. Це кардинально перемінило душевний стан Богдана. Подякувавши після Літургії священнику, він з набагато більшою наполегливістю кинувся вирішувати свої проблеми.

Наступної весни Богдан дізнається, що створена у чернівецькому Успенському співкатедральному

соборі молитовна група декілька місяців молиться перед чудотворною іконою Пресвятої Богородиці «Надія безнадійних» за народження у їхній сім'ї дітей. Богдан приєднується до групи та вносить до молитовних списків декількох бездітних одружених жінок із Наталчиної роботи, і у всіх них пізніше народилися діти!

А через декілька днів після вирішення давньої складної проблеми на роботі у Богдана стає відомо про вагітність Наталки!

Звичайно, що після цього влітку пара знову поїхала на літню богословську школу до Святоуспенської Унівської Лаври. Там протягом декількох днів Наталці постійно безпричинно хотілося плакати. Отці сказали, що, мабуть, її душа за кимось дуже жаліє. Після цього з'явилися сильні болі в животі, які минули після тривалих молитов отців, зокрема, отця Макарія.

На черговому огляді в лікарки з'ясувалося, що Наталка завагітніла двійнею, але через декілька тижнів одне дитинча завмерло. Ситуація була загрозливою і для другої дитинки, і для молодій матері. Проте сталося чудо: тіло, яке завмерло, не почало розкладатися, а кальцинувалося, що дало можливість вижити другій дитинці. На початку

наступного року новонароджене немовля потішило своїх батьків.

Надалі ця сім'я часто і вдвох, і втрьох навідувалася до Унева: на реколекції, на прощі, для святкування днів народжень. Зараз їхня дитина закінчує школу і перебуває в пошуках вибору майбутньої професії.

Богдан і Наталія

Маючи одного сина, ми ніколи не могли подумати, що більше не зможемо мати дітей або що важко буде завагітніти... Бо ж ми здорові, тому й впевнені: якщо є одна дитина, буде й більше! Проте, коли сину виповнилося п'ять, ми вже дуже захотіли донечку й зрозуміли, що не все так просто, як хочемо ми, і що справа тут не лише в медицині, а насамперед має бути воля Божа, і з часом в цьому переконалися.

Виявивши, що не вдається завагітніти, я проказувала молитви, які мені родичі шукали, чи які сама знаходила, але, видно, замало було лише слів. З часом лікар скерувала нас до спеціальної клініки. Ми пройшли десятки процедур, які, як я розуміла, були даремні, бо ми вже мали одного сина. Але, щоб згодом не мучило сумління, все

ретельно виконували, тратили кошти й терпіли неприємні й болючі процедури. Купували різні дорогі препарати, вітаміни, відвідували лікарів у досить незручний час, переходили до різних спеціалістів і психологічно травмувалися.

Так минуло три роки. Нам навіть пропонували штучне запліднення (ЕКО), проте, розуміючи, який це гріх, ми завжди відмовлялися. Хоча коштів уже витратили стільки, що вони покрили б вартість самого ЕКО. Потім ми закинули офіційну медицину і вдалися до фітотерапії, народної медицини, але все безрезультатно.

Через рік ми знову навідалися до клініки, знову нам намагалися допомогти, знову процедури, медикаменти, вітаміни... І знову перерва десь на рік. Потім ми вдалися до іншої клініки, де я відразу уточнила, що ми повністю здорові, всі процедури вже проходили, щоб не марнувати коштів і часу. Нам призначили ще якесь лікування теж на років два. І цей час минув безрезультатно теж.

Проте від початку виявлення проблеми і під час лікування ми постійно зверталися до Господа. Не пам'ятаю вже навіть послідовності всіх наших пошуків... Ми відвідували реколекції сестри Ліджі, які вона проводила у місцевих церквах, і навіть їздили до неї на Закарпаття. Я не раз

бувала на прощах і на Хресній дорозі у Страдчі, а також на майже всіх організованих місцевих паломництвах: Гошів, Крехів, Зарваниця, Унів, Погоня. Дуже багато відвідала святих місць... Бувала на молитовних зустрічах з о. Яном Білецьким. Їздили з чоловіком омиватися в джерелі св. Анни на Рівненщині, а по дорозі відвідали Почаївську лавру. На початку я сама, а потім разом із чоловіком і по сьогодні вже і з сином молимося Велику обітницю, приступаємо кожної першої п'ятниці до святої Сповіді і святого Причастя. Щомісяця вже роками жертвую на Службу Божу (т. зв. Григоріанку) і не лише в цьому наміренні, а й за всіх родичів і потребуючих.

Років зо п'ять я мріяла і хотіла поїхати в Меджугор'є. Розповідь одного чоловіка про його духовні відчуття під час перебування в цій святині так надихнула мене, що, не маючи перед тим ні паспорта, ні запланованої відпустки, ми за кілька днів подалися в Меджугор'є. Ми поїхали з чоловіком і дуже гарно духовно провели там час разом із Небесною Матінкою, яку не переставали благодати про дитятко. Через 2 роки я знову поїхала в Меджугор'є, але вже зі своїми батьками. Також разом із родиною екскурсійно побували на

Святій Землі: в Єрусалимі, у Вифлеємі, омилися в річці Йордані, залишали ревні благання в кожному місці.

Хочу зупинитися на духовних подіях саме в час, наближений до тої радісної і чудесної події в нашому житті. Знаю, що в Уневі був старець Олександр, до якого записувалися у чергу на розмову і молитву люди з усіх усюд із різними, навіть найстрашнішими бідами. Проте ми не ставили нашу проблему над проблемами більш потребуючих людей, можливо, зі смертельними хворобами чи бідою на все життя, тому не зверталися до старця. Але одного разу, перебуваючи в Уневі, ми зустріли о. Макарія і поділилися нашою проблемою. Він, на хвильку задумавшись, запровадив нас до о. Олександра. Ми мали духовну розмову, і потім старець над нами помолився. Це було за місяць до його смерті; сумна звістка чекала згодом усіх нас. Дякуємо Вам дуже, о. Макарію, за можливість застати ще живого старця Олександра й побувати під його молитвою!

Давно чула про численні моці в храмі м. Борислав, куди, врешті, ми вибралися 2020 року на початку лютого. Там ми молилися до всіх святих і прикладалися до всіх мощей. Тут від отця ми

почули про св. Домініка, покровителя бездітних, придбали в крамничці дев'ятницю, образки з молитвою і освячену олійку.

При цьому згадаю жарт: продавець запропонувала мені не одну пляшечку олійки, а дві, бо потрібно ще чоловікові. А я кажу: та ж ми з чоловіком разом, а не окремо будемо молитися і вживати та помазуватись нею. А продавець мені: та то вам треба буде ще не одну! Й коли ми з чоловіком щовечора молилися і використали лише до половини другу пляшечку олійки (і це було до двох місяців від дати відвідин мощей і початку нашої молитви), я вже знала, що при надії!

Також за місяць до того, як я завагітніла, вступила в спільноту «Матері в молитві», з якою теж давно хотіла молитись. А ще мене запросили в іншу спільноту, де молоді матері разом молилися про намірення кожної.

Перебуваючи у Львові і проїжджаючи попри костел святого Антонія на Личаківській, я завжди заходила в храм на молитву до святого. А там у крамниці, коли жертвували на Службу Божу і молебень, продавець нам запропонувала молитися дев'ятницю до св. Антонія і Божого милосердя щовівторка і щочетверга почергово 9 тижнів

підряд і водночас брати участь у святій Літургії і святому Причасті. Так ми собі з мамою постановили і протягом Великоднього посту молилися.

А ще у Великий піст розпочала молитися Помпейську дев'ятницю, і коли молилася її другу частину — подячну, — то так у думках промовляла до Богородиці, немов справді вже дякувала за своє намірення, яке сповнилось! І так і було: я була при надії!

Сталося це чудо через 7 років, а незадовго до цього прийшла в родину страшна біда, яку ми всі з болем переживали. Тоді Господь, мабуть, вирішив наділити нас нагородою за ті страшні хвилювання, молитви, які були спрямовані насамперед за вирішення тієї ситуації.

Знаєте, ми собі не могли уявити, що так може бути! Я ніколи не думала про те, хоча й змирилася, що в нас буде лише одна дитинка. Але не втрачала надії. І ця надія і віра молитви виправдала наше прохання. Протягом вагітності я думала, що в нас народиться син. Я віддала всю вагітність і майбутні пологи у Божі руки. Лише на шостому місяці стала на облік. І коли на УЗД мені лікар, не запитавши, а спонтанно сказала, що у нас буде дівчинка, я зі сльозами на

очах в думках промовила: «О, Боже! Як дівчинка, за що знову Твоє таке милосердя?!»

Усю вагітність ми не переставали молитися про щасливе виношування і легкі пологи до святих, яких віддавна просили про батьківство: до св. Юди Тадея, св. Антонія, св. Домініка, св. Анни, св. Йосифа, Пресвятої Богородиці, а також проказували вервицю до Божого милосердя. Не можу надякуватися щоденно кожному святому, Господу, Богородиці за це славне чудо, за цей великий дар!

І дякую кожному, хто молився за нас, бо таких було багато: це і рідні, і духовно ближчі люди, й отці. Молю Бога за їх здоров'я і ласки в наміреннях! Дивуюся цьому чудові, яке творить Всевишній, адже жодних змін із нами не відбулося з погляду медицини, а милосердю Божому немає меж!

Нехай кожному Господь зішле свої ласки, а ви, люди, вірте, моліться і не втрачайте надії! Я завжди говорила чоловікові, що Бог подарує нам донечку пізніше, щоб ми могли, маючи вже дорослого сина, знову відчути ті прекрасні миті батьківства малої дитини. Господь краще знає, коли і що нам потрібно, так Він довго творив нам саме донечку, бо синочка вже нам подарував!

Наталія Репета, м. Перемишляни

УНІВСЬКІ ЗУСТРІЧІ

Коли приїжджаєш до Святоуспенської Лаври, відчуваєш особливе пережиття присутності живого Бога, Бога любови, смирення, спокою... Навіть коли ця поїздка має лише екскурсійний характер, то з впевненістю можна сказати, що значна частина осіб, які взяли у ній участь, навіть не усвідомлюючи, пережили зміну шкали цінностей, способу мислення; стали більше чутливі до дії Святого Духа у них. Це мені вдалося зауважити, ще будучи школярем, під час перших піших прощачих поїздок до лаври. Згодом досвід навчання у семінарії, спілкування з людьми, підтвердив, що навіть особи із меркантильним відчуттям світу, побувши якийсь час у благоговійній атмосфері монастиря, відкривають двері свого серця до покаяння і життя у Бозі. На переконання багатьох осіб, незалежно від їхнього віку, Унівська Лавра є одним із

найблагодатніших місць для переосмислення свого життя.

Отець Павло Цвюк,
Синкел у справах мирян, м. Львів

Дуже люблю Унівську Лавру, яка тепер чудово відновлена. Пригадую, що вперше приїхала сюди в 1991 році. Тут була страшна руїна. Відтоді щороку ми приїжджали в Україну й обов'язково відвідували Унів. Навіть не знаю, чому мене так тягне до Унева! Я почуваюся тут як удома. Для мене тут всі рідні, здається, знаю кожного монаха, хоч насправді незнайома з ними. Мені чомусь наче бачиться, що з тої гори зі сторони Словіти сходить ігумен Климентій Шептицький, як то було за його життя, коли він часто відвідував монастир студиток у Словіті.

Унів для мене найперше пов'язаний із величними постатями Митрополита Андрея Шептицького та його брата, архимандрита Унівської Лаври, блаженного Климентія. Це для мене два святі, до яких ми з чоловіком завжди молилися, душею звертаємося до наших блаженних. Мій чоловік по кожній Службі Божій залишався і відмовляв молитви до них. Українці в Америці

особливо почитають Шептицьких, зокрема Митрополита Андрея. Його уродини 29 липня для нас велике свято.

Сьогодні люди їдуть до Унева, моляться і вірять, що тут можна і духовно, і тілесно вилікуватися. Тут є моя земля, моя Україна. Все життя я мріяла про самостійну Україну і тепер тішуся, що можу чимось допомогти, зокрема у відбудові Унівської Лаври.

Марія Тим'як,
культурна діячка й меценатка, США

Мені дуже подобається Унівський монастир. Тут збережено східну традицію, чудова іконографія в храмі; мені подобається перебувати у спільноті братів. Якщо випадає більше, як три вільні тижні в Швейцарії, я обов'язково приїжджаю до Унева. Намагаюся бути тут якомога довше. До речі, в Америці я зустрічав багато людей, яких я вже знав з Унева. Унів є своєрідним місцем зустрічі греко-католиків з різних церков та з різних країн. Така комунікація є дуже потрібна. Ми маємо спілкуватися, взаємно себе пізнавати.

Отець Хризостом Канабакіс,
родом із Німеччини, належить до Мелхитської
Греко-Католицької Церкви Антіохійського патріархату

Уже не раз доводилося бувати в Уневі, а минулого року пощастило провести у лаврі частину Великого посту. Для мене дуже важливим є духовний досвід, який тут отримую. Звичайно, як священник, я мав би знати вартість і значення молитви. Однак, коли протягом місяця по 6-8 годин денно молився з братами, відчув, як молитва реально перейшла через моє серце, немов би якась пелена спала з душі. Духовний світ став для мене справжньою реальністю.

Такі місця, як Унівська Лавра, обов'язково повинні бути. Їх значення не лише у тому, що люди можуть тут чогось навчитися, щось побачити, попросити про молитву чи придбати гарну книжку. Навіть якщо сталося чудо — хтось зцілюється чи навернувся, це важливо, але найголовніший вплив таких місць у тому, що вони міняють духовну атмосферу над землею. Як діяльність людини спричинює глобальне потепління, так духовне потепління стається від того, що існують такі центри молитви. Вся християнська Європа тому й існує, що були такі монастирі, де люди збиралися молитися Богові.

Отець Петро Мартен,
настоятель греко-католицької громади
в Могильові, родом з Грузії

Мої знайомі студенти зі Сполучених Штатів, які були в Уневі, переслали мені через інтернет фотографії Унівської Лаври. Тоді потрапити в Україну було для мене як сон, але Господь Бог цей сон здійснив... Найбільш вражаючим був для мене момент, коли я побачив, як багато людей сюди приходить, як всі сповідаються! Це мене зворушило аж до сліз... Дуже запам'яталася щирість людей зі села: коли я прогулювався, то все хтось дав мені то яблуко, то води. Люди тут живуть своєю вірою.

Отець Давид Аргібай, монах із Аргентини

Це — свята земля не лише для українців, а й для поляків, і для євреїв. І не лише тому, що тут митрополит Андрей та унівські ченці рятували єврейських дітей. Тут є ще щось таке, що надихає. Ми стаємо іншими і по-іншому сприймаємо навіть дуже складні речі, які чуємо про історію взаємин народів. Та благодать, яка тут є, передається і через стіни, і через повітря, через звуки дзвону та спілкування з монахами. Ми стаємо готові порозумітися, навіть, якщо в чомусь незгідні.

*Ігор Шупак, директор Центру «Ткума»,
історик, співорганізатор семінару «Ковчег»*

Особисто для мене Унів став немов рай на землі, бо всюди я відчувала Господа. Багатючий досвід я почерпнула від життя тутешніх монахів. Подивляла глибину їхнього молитовного життя, всеціле щоденне служіння Богові й людям. Коли під час зустрічі ченці запитали мене, щоб я могла їм побажати, то відповіла: «Служачи Господеві та ближньому, не пам'ятайте про себе». Унівський монастир і теплі спогади про моє перебування тут залишаться надовго в моєму серці.

Мірна Назур,

сирійка, греко-католицька стигматичка з Дамаску,
відвідала Унівську Лавру в часі свого візиту
до України в 2008 році

Унівська Лавра — це місце, яке нас захоплює, налаштовує на позитив, місце, що має особливу харизму, духовність, яку можна відчувати, перебуваючи тут. Живеться тут легко, маємо можливість оглядати прекрасні довколишні краєвиди, а крім того щоденно стрічатися з мешканцями лаври, прочанами, які приїжджують сюди. Чи хотіли б ми бути тут? Так, ми хотіли б бути тут ще багато-багато разів.

Емілія Хмельова,

голова Федерації польських організацій
в Україні, м. Львів

Один священик зі Стрия розповів мені про Унівську Лавру, я вдячна йому за це — благослови його, Господи! Відтоді я часто сюди приїжджаю. Тут можу сховатися від світу, в тиші й у мирі будувати свої близькі взаєностосунки з Богом. Спрага Бога — це причина моїх приїздів до Унева, а також бажання пізнавати Бога щоразу більше і більше.

Мирослава Попоник,
пастор євангельської протестантської Церкви,
м. Стрий

Від своїх студентів греко-католицьких семінаристів у Любліні я дізнався про Унівську Лавру. Тут надзвичайна духовна атмосфера, чудовий колорит місця. Особливо гарна церква.

Славомир Журек,
професор Люблінського
Католицького Університету

Для мене Унів — це як неділя в тижні. Часто ми провадимо активну діяльність, багато працюємо, спілкуємося з різними людьми, і є спокуса впасти в динамізм, коли людина починає втрачати сакрум, містицизм власного

життя. Унів якраз є тим місцем, де можемо зупинитися, відпочити духовно та фізично. Це не означає, що в інший час не дякуємо Богові чи не ходимо до церкви. Але ритм життя є такий швидкий, що непомітно втрачаємо молитву.

Отець Олександр Шибєка, Білорусь

Унів — це чарівне місце. Коли приїждаш сюди, то відчуваєшся чистішим. Небагато є таких місць, де можуть зібратися люди різних національностей і почуватися абсолютно комфортно, і співати різними мовами про одне — про любов. Такі семінари, які проводять в Уневі вже не перший рік, роблять великий внесок, щоб ми могли жити в мирі й злагоді.

*Олександра,
солістка оркестру та ансамблю «Варнічкес»*

Дякуємо Богові, що ми з дитинства були виховані в релігійному дусі. Тому завжди радіємо, коли нам випадає нагода відвідати святі місця, виступити з концертом і збагатитися духовно. Переважно люди знаходять час відвідувати визначні місця десь далеко, за кордоном, а те, що є поряд, оминають увагою. Ми часто стараємося

викроїти час і приїхати до Унева, тим більше, що наш Славко Нудик віддавна розповідав про це святе місце, оскільки він родом звідси, його батько тут виріс, закінчив школу.

Учасники вокальної формації «Пікардійська терція»

У кожної людини настає час, коли вона починає задумуватися над тим, як їй жити далі. В мене чудова родина, я мала гарну працю, багато друзів, але настав час, коли я відчула, що треба щось змінити. Моє життя немовби на деякий час зупинилося. Я відчувала, що Бог бажає кудись мене покликати, але я ще не знала куди. І от, одного разу, багато років тому на прощі в Уневі, я всю ніч молилася перед чудотворною іконою Богородиці в цьому наміренні. За декілька днів я почала відчувати покликання до монашого життя. Це важко пояснити, як ти відчуваєш покликання, так само, як важко словами описати свої почуття любови до Бога, до народу, до ближніх. Але коли Господь кличе, то Він дає виразно зрозуміти і каже: «Йди за мною!» Тоді людина вже не задумується, а йде.

Унів залишається для мене рідним духовним місцем. За ці роки я стараюся приїхати сюди

хоча б раз на рік, хай де б я не перебувала. Тут, в Уневі, молюся перед чудотворною іконою і немовби знову відновлюється моє покликання.

Сестра Анастасія (Балінська),
ЗНДМ

Греко-Католицька Церква без Лаври не була би такою, як є. Лавра багата історією, стражданнями, сучасними святими, тому є великим даром Церкви, бо після важких років усе закінчилося так добре! Це велика Божа Ласка.

Архиєпископ Іван Юркович,
апостольський нунцій в Україні у 2004–2011 рр.,

Унівська Лавра така притягальна, як криниця з чистою водою. Хто раз з неї нап'ється, той прийде знову. Прочанам, які вперше побували в Уневі, припала до душі атмосфера прощі. Вони казали, що переживали стан, «як у Бога на долонях». На цьому святому місці є ти і Бог. І цьому спілкуванню ніхто не перешкоджає. Тут переживаєш глибокий відпочинок та оновлення духовних сил.

ієрей Костянтин Пантелей,
організатор щорічних паломництв до Унева
працівників пенітенціарної служби, м. Київ

ІЗ ПОШТОВОЇ СКРИНЬКИ

Господь відкрив мені Святоуспенську Унівську Лавру в 2005 році. Тут я отримала живу любов до Пресвятої Богородиці. Приймаю це як великий Божий дар і живу сторінку мого земного життя. Кожного разу приїжджаю сюди як додому. Як у батьківському домі завжди отримую тут те, чого жадає спрагла душа: любов, тишу, спокій, пораду, молитву, сповідь. Дякую Богові за це... В Унівській Лаврі почуваюся в домі Отця мого Небесного, тут як ніде, мене огортає Його любов, Його опіка, Його присутність. Тут, як ніде інде, я почуваюся щасливим Божим дитятком, що купається в океані Божої любови. Дякую Богові за це...

Наталія Лозинська,
завідувач катедри функціональної діагностики
Залізничної лікарні

Я щиро вдячна Господу Богові, що привів мене у цю обитель! Уперше приїхала сюди,

щоб знайти отця Гедеона* і попросити в нього благословення. Коли я ще була дитиною, він служив у нашому селі. Отець був особливо мудрим священиком в околиці, до нього йшли люди із різних сіл по поради. Відтоді почала приїздити в монастир на Літургії. А одного разу на Успення Пресвятої Богородиці довелося відбути прощу з нічними чуваннями. Почуття, які пережило моє серце, — це почуття не земні, а небесні. На чуваннях бачила життя в іншому вимірі: здавалось, усі довкола рідні, хоч нікого не знаєш! А монаший спів уночі просто підносив мене до небес. Дякую Господу Богові, що привів мене у це святе місце.

Лідія Васютук, м. Львів

Щороку, кілька разів я приїжджаю до Унівської Лаври, аби набратися духовної сили, відновити свої стремління творити добро, аби подихати повітрям, наповненим чудовими мелодіями монашого співу. Якщо мирянин прийде сюди, то знайде те, що найбільше шукає: віру,

---

* Ієромонах Герасим (Григорій-Гедеон Сироїд) 1914–2005, великомученик, вступив до Унівської Лаври в 1930 р.

мир, спокій, мудрість, любов — те, що в суєтному житті знайти складно.

Унівська Лавра є для мене місцем зустрічі з Богом. Господь — усюди. Він іде у житті поряд зі мною, а в лаврі Господь зовсім близько, так близько, що відчуваєш: Його погляд супроводжує мене скрізь. Тут також відбувається зустріч зі собою. В лаврі найбільше відчувається, що Царство Небесне можна досягнути на землі. Приїжджаючи сюди, особливо на прощі, намагаюсь, аби зі мною приїхали люди, які ще тут не були...

Катерина Телюк, м. Львів

Тут, у місці світла і благодаті, в Унівській Лаврі, все наповнене молитвою. Тут тебе завжди чекає та Любов, яка ніколи не зрадить — Любов Бога. Це чудове місце благодаті, яку бачиш і відчуваєш у повноті серця через молитву, через благання, через те, що не можна пояснити словами — через Святе Причастя, Євхаристію. Ісус тут у Тобі, а Ти в Ньому. Тут так багато чистої любові, яка огортає тебе, коли перебуваєш у храмі, перед чудотворною іконою, що випромінює світло і тепло!

Ольга, м. Львів

Особливі враження я отримала минулого року, приїхавши до Унівської Лаври. В цьому святому місці панує зовсім інша атмосфера, складається враження, що ти потрапила в інший світ. Люди і монахи щиро усміхаються, привітно та гостинно ставляться до прочан, уміють подарувати іскорку, яка горить в їхніх серцях. Тут присутнє духовне життя, чого так бракує в наших світських установах! У лаврі захоплює не архітектура, не давні матеріальні цінності, а саме те, що є в людях, які звершують тут свій чернечий подвиг, працюють на славу Божу.

Із ласки Божої, я вирішила зустріти Новий рік в Унівській Лаврі. І ось, відчинивши двері храму, мене огорнув вир приємних вражень. При мерехтінні свічок читав молитву один з монахів. Той дух, який переповнив мене цієї миті, неможливо порівняти ні з чим. Незважаючи на темряву, храм наповнений духовним світлом та благодаттю. Неначе окрилена, я долучилася до молитви, яку вже розпочала невтомна монаша родина разом із величезною кількістю мирян. Думаю, що всі, кому пощастило зустріти Новий рік в Унівській Лаврі,

оповиті Божою ласкою, назавжди запам'ятають прекрасний і духовно багатий початок року.

Ольга Бородійчук, м. Броди

Мені складно передати словами те, що я відчуваю, приїджаючи до Унева. Два роки тому я вперше прийшла сюди на прощу. Тоді Господь торкнувся мого серця і зродив у ньому чутливість до Його слів — і зараз я аспірантка сестер Служебниць Непорочної Діви Марії. Своїм покликанням завдячую Богородиці, прославленій в Унівській іконі. З її допомогою маю надію пройти цей шлях. Прошу про молитву за мою душу, яка тільки-тільки починає жити. Дякую Богові за отців студитів, за їхнє служіння і прошу нових покликань до їхнього монастиря. Нехай Господь благословить кожен Ваш день і дарує багато ласк за посередництво у покликанні Його дітей, а зокрема і мене до богопосвяченого життя. Нехай все діється на славу Божу.

Марічка

Щиро вдячний Господу Богові, що від Володимирських княжих часів хрещення українського народу та донині — ви, монаша спільнота

Студійського уставу, найкраще зберігаєте ідентичність нашої Східної Церкви, особливо в літургійно-обрядовій сфері. Це видно при богослуженні з Вашого трепетно-молитовного духу та зовнішнього вигляду чернечої братії.

Отець Ігор Лазорко

Ступивши ногою на благодатну землю Святоуспенської Унівської Лаври, відразу відчуваєш таємничий дух тиші та вмиротворення. Для нас, мирян, які живуть у зовнішній суєті, у безперервній метушні, турбуючись про хліб насущний, надзвичайно корисно вдихати на повні легені цей дух миру та блаженного спокою. Нас зустрічають світлі, ясні обличчя «воїнів у чорних одежах», що відчули в собі дію миру та несуть цей мир іншим.

Наталія Ясінська, м. Львів

Коли приходиш сюди один раз, то розумієш, що обов'язково повернешся знову... Неймовірний магнетизм притаманний Унівській Лаврі. Тут маленький куточок раю в нашій Україні; місце просвітління думок й очищення від тілесних гріховних бажань. Саме тут

широ прагнеш стати на шлях до Бога й віри... Я, котра шукала спокою у своїй душі, серці, думках, знайшла те єдине, неповторне й «своє» місце на землі, де змогла «почути» себе та відважилася на розмови з Богом, відверті та щирі. Зрозуміла, що ці «розмови» найщиріші й найвідвертіші саме у стінах Унівської Лаври.

Без імени

Зі світу, наповненого гріхами та спокусами, я прийшов сюди з пораненим серцем та втомленою темною душею, яка благала про порятунок від гріхів, що немов змії кишіли у ній. Господь наш та Матінка Божа допомогли мені і вказали дорогу до Унівської Лаври, де я багато молився, розмовляв із духовним отцем та ієромонахами. Завдяки цьому моя душа та серце зцілені й здорові. Це велике чудо, на яке я навіть не мав права заслужити. Щиро дякую Богові, Матері Божій, усім священнослужителям Унівської Лаври за моє зцілення. Тепер маю відкриті очі на нове життя. Моліться усі перед іконою Унівської Богородиці, кожен буде почутий і отримає допомогу.

О. В.

Найщасливіша мить у моєму житті — приїзд до Унева, до цієї святої землі. Дякую ченцям за тепло і світло Ваших душ і сердець. Бажаю всім братам нести світло віри до людей. Унівська чудотворна ікона — справді чудотворна! Вона охороняє всю мою родину і веде мене життям. Низько вклоняюся цій землі! У далекому Харкові щодня думаю про Вас, сповідую свої думки та почуття. Я щаслива, що Бог подарував мені зустріч із цією святою землею. Молімось за Україну, вона ж у нас одна!

Щороку приїжджаємо сюди не просто так, а щоб відчутти небо не землі. А коли повертаємося додому, то знову хочеться до Унева, бо здається, що не все віднайшов. Я рада, що кожного разу не все знаходжу в Уневі, й моя дорога пролягає сюди знову. Може виглядати парадоксально, але коли б мені зараз запропонували вибрати між поїздкою до Святої Землі чи до Унева, я однозначно вибрала би Унів.

Щороку привозимо до Унева наших учнів. Ми не змушуємо їх молитися, багато з них дуже мало знають Бога, але тут вони стають іншими, віднаходять радість. Нас розділяють тисячі кілометрів, а ми відчуваємо себе в Уневі як удома.

Тут, на цій святій землі, живе щастя. Якщо його схопимо, будемо щасливі завжди.

Я хочу всім сказати: якщо є смуток на душі, бракує смирення, якщо хтось чогось шукає — приїздіть до Унева і віднайдете мир!

Галина,
викладач технікуму, м. Харків

В Уневі надзвичайно сильно відчутний зв'язок неба і землі. Тут ми краще усвідомлюємо, для кого живемо. Природа та життя людей тут дають змогу осягати смиренність перед Богом. Складається враження, що тут усе на своєму місці. Від цього життя набуває сенсу. Особливо люблю в Унівській Лаврі літургійний спів. У богослуженнях відчувається єдність не лише між небом і землею, а й єдність усіх людей.

Ода Гіє,
француженка зі спільноти «Дім серця», м. Львів

Спілкування з монашою спільнотою показало мені, що таке справжня віра і любов до Бога. Я, як подорожній, що збився зі шляху, довго блукала, сходила на манівці й нарешті знайшла... Знайшла відчуття спокою і впевненості, зна-

йшла те, що є вічне й нетлінне, те, що викарбувано на скрижалях людського життя. Випадковим перехожим була біля стін монастиря у далекому 2006, зараз почуваюся тут гостею. В одній із розмов тоді ще ігумен Венедикт зауважив, що паломників посилає інокам Бог, тому так само, як служимо Богові, так маємо служити їм.

Сьогодні унівська монаша спільнота залишається відкритою до нас «випадково-невипадкових» перехожих, котрі створюють чимало незручностей, а двері завжди широко відчинені. Спільна ж молитва допомагає нам глибше осягнути великий Божий Задум, Таємницю...

Руслана Полянська, м. Львів

Чому так притягує мене Унівська Лавра? Чому час від часу потребую кинути все, вирватись із буденної суєти й поїхати туди... Туди, де природа чарує кожної пори року й у будь-яку погоду. Туди, де кілька разів на день можна піднятися на Чернечу гору, запалити свічки, помолитися. Тут, на Чернечій горі, можна побути в тиші й укотре прочитати: «Перехожий, ти ще ходиш, а все ж ляжеш, як і ми. Присядь на камені біля нас та й відпочинь. Зірви билиноньку,

розваж над долями: ми вдома — а ти в гостях. Подумай про себе». І задуматись. І згадати. Згадати світлі хвилини радості перебування в присутності отця Василя Вороновського. Тепер на його могилі завше багато свічок і цвіте барвінок: і весною, і навіть пізно восени, ба, й навіть узимку. Побути біля постійно завітчаної і з чудовим калиновим вінком на хресті могили отця Самуїла Мосціпана*. Прочани з Тернопілля доглядають її так, як самовіддано і з любов'ю доглядав отець ту малу дерев'яну церковцю в Зарваниці та всіх тих, хто до неї приходив. Очевидно, добро має властивість проростати й давати плід. Те добро отця Самуїла колись торкнулося мене також і гріє донині. Згадати голубі бездонні очі вже важкохворого велико-схимника Анаїї і його благословення для мене і для мого наймолодшого сина. Згадати на вигляд строгого, але такого душевного владика Юліяна Вороновського** ... Тут, на Чернечій горі, можна

---

* Ієрм. Самуїл (Степан Мосціпан) (1955–2016), чернець Унівської Лаври, здійснював служіння в Дорі, Зарваниці, Львові.

** Владика Юліян (Юрій Вороновський) (1936–2013), архимандрит Унівської Лаври, єпарх Самбірсько-Дрогобицький, похований на Чернечій горі в Уневі.

згадати і переповісти дивовижну розповідь отця Миколая Фредини про отця Володимира Леонарді — італійця, українського студита, богослова. І можна вкотре дивуватися з того, як благоговійно зривають по листочку барвінку з могили о. Порфирія Чучмана з Дори. Чи ж із Дори? Народився і виріс цей подвижник в Уневі. І в Уневі похований. Але все монаше життя провів у Дорі. Він часто плакав, і сльози ті були, немов діаманти, бо ж люди, які їх бачили, не раз знаходили в отця розраду або верталися додому зцілені. То ж і тепер, уже стільки років по смерті старця, їдуть люди не лише з Дори, а й звідусіль до його могили, щоби помолитися і зірвати бодай листочок барвінку, бо вірять, що й він допоможе. Тут, на Чернечій, горі можна багато згадати, багато про що подумати...

Ольга Залецька, Львів

Хочемо подякувати передовсім Богові за те, що маємо можливість приїжджати до Унівської Лаври. Вперше ми побували тут на прощі разом із молодіжним товариством «Діти світла». В Уневі нас захопила атмосфера монастиря, дуже сподобалися богослуження церковнослов'янською

мовою, адже ніде біля нас нічого подібного немає. Нам дуже захотілося частіше приїжджати сюди на молитву, щоб побути тут у тиші монастирського життя, молитися разом із братами повне Церковне правило. Хочемо зауважити, що навіть просто перебуваючи тут, відчуваєш постійний молитовний настрій, духовне зцілення.

Мирослава та Марія, м. Коломия

Унівська Лавра — місце молитви, тиші, доброти, Божої благодаті. Тут всі — ігумен, отці, брати — чуйні та співчутливі до різних людських проблем. Тут отримуємо Благодать, Любов, яку ні з чим не можна порівняти. Щороку на свій день народження я приїжджаю сюди, щоб подякувати Богові та Матінці Божій за всі ласки й блага, які отримую. Не можу не згадати про Чернечу гору, де поховані отці та брати, серед яких схиєромонах Павло-Порфирій, який 55 років був для мене духовним батьком. Тут, в Уневі, роздумую, молюся, молюся, молюся...

Василина, м. Яремче

Не завжди життя є таке, як ти хочеш. І отримувеш у житті далеко не те, чого очікуєш...

Понад десять років тому я опинилася у жахливій ситуації (як мені тоді здавалося)... Сім'я зруйнована, чоловік поїхав до іншої. Діти дорослі. Ти одна! Сором і всяке різне, що походить від гордині, змушувало мене плакати і нарікати на всіх і на все... І от, наче випадково до рук попадає брошурка з молитвою за славу отця Климентія Шептицького: «Господи Боже наш, що покликав отця Климентія, щоб через тишу його духа і святого його життя, повного скорботи Христового в'язня, подати обнову нашому народові, даруй через його заступництво мир душам нашим...», а ще молитва ранішнього намірення: «Господи, дай мені зустріти з душевним спокоєм усе, що принесе мені цей день...». Дивлюся, а це — «Памятка про відвідини Святоуспенської Унівської Лаври». А де ця Унівська Лавра? Задумуєшся, і вже не покидає тебе бажання побувати там. А тут ще й сон приснився, в якому святий Антоній чітко і виразно промовив: «Їдь до Унева!»

Не буду переказувати, як їхала до Унева, зайшла в автобус, у якому було лишень одне вільне місце (вочевидь, для мене)... Я не їхала, мене хтось кудись переносив.

До сьогодні не припиняю дякувати Богу, за те, що дозволив мені доторкнутися до Любовної Тиші, яка мені, вочевидь, була так необхідна для загоєння моєї рани! Для мене Святоуспенська Унівська Лавра — це місток, який навчив мене зберігати спокій і рівновагу, скорившись Божій волі, приймати усе, що він дає. І не треба нічого в житті боятися. Щоденно я промовляю: «Господи, Творче, сотворивший мене! Моя любов до Тебе — це найбільше щастя і зміст мого життя!»

Мирослава, м. Львів

Свої молитви я заношу до Унівської Пресвятої Богородиці, яка дає нам у серця любов. Однак і вона чекає від нас любови, дарів душі, полум'яної прослави її пресвятого імени. Зірка нашої Матінки палає в Уневі, куди весь світ приїжджає, щоби прикластися вустами до рук її, принести щирю молитву чи просто вітання, а її щире і ніжне серце з ласкою приймає всіх, незважаючи на стан душі чи посаду, а дивиться на те, що є у серці... Приношу тобі молитви, Пресвята Богородице Діво. Ти в Унівській обителі робиш диво, твоя ласка завжди з тими, хто приходить, щоб відвідати тебе і прикластися вустами до

Пресвятого образу твого, який має чудотворну силу зцілення, бо це ти торкаєшся до кожних вуст, що цілують тебе, дорога Матінко...

Раб Божий, в'язень Віталій

Я не раз ставив собі питання: що змушує людину відмовитися від мирського життя і свідомо піти в монастир, щоб жити затворницьким життям? Але зараз, коли я маю віру в серці і сам перебуваю в камері, коли моя душа тягнеться до Бога, я це зрозумів, бо й сам, як чернець, відокремлений від світу. Зараз всі мої думки спрямовані до Бога, і цим я живу, тобто живу Богом і для Бога. Хочу поділитися радісним відчуттям того, що мене тягне до молитви, і коли розмовляю з Богом, то відчуваю радість та впевненість, що Бог мене чує та відповідає на мої молитви... У віснику «Унівський прочанин» я прочитав, що чернече покликання означає повернення людини до стану Адама перед гріхопадінням, і завдяки Божій благодаті в житті такої людини все повертається до єдності: тіло підпорядковується духові, а дух — Богові... Ось так, крок за кроком, я потихеньку просуваюся, і хочеться рости духовно і вчитися

розуміти Божу волю, адже щодо кожної людини і Бога є свій план...

В'язень *Анатолій*

Цю історію, яка сталася зі мною в ранньому дитинстві, знаю зі слів дорослих та рідного брата. Коли б не цікавість мого рідного брата — я б далі думав, що це був страшний сон мого дитинства. Коли попадаєш у пастку, то життя тебе поступово покидає, а вдіяти нічого не можеш. Опиняєшся в дуже темному місці, де надзвичайно довго перебуваєш і з якого нема виходу.

Про цю подію докладно дізнався мій рідний брат Василь. У юному віці на піднесених емоціях він бажав життя монашого, і дядько запропонував поговорити про цей шлях з монахом Микитою Високінським*, котрий жив у скиті на Чернечій горі поблизу Маткова. Після зустрічі з ченцем Василь став більше цікавитися його життям. Від рідних часто чув: «Твій брат Остап цим монахом вирваний з рук смерти...»

---

* Схимонах Микита (Микола Високінський), чернець Унівської Лаври, після повернення зі заслання якийсь час жив у скиті на Турківщині; помер 2001 року, похований в Уневі.

А сталося ось що. Кожного літа батьки привозили нас до села. Була гаряча пора, бо йшла сінозаготівля. Всі працювали в полі, а малого Остапчика залишили в хаті спати. Щоб дитина випадково не випала на підлогу, близько до ліжка стояв стіл, забитий дошками до самого долу, щоб усередині можна було щось складати.

У сні Остап якось скотився на край ліжка, ноги і тулуб зсунулися додолу, а голова застрягла між ліжком і столом. Ніхто не знає, скільки часу так провисів хлопчик. Коли вернулися з поля на обід, то помітили, що дитини на ліжку нема. Додивились!!! А дитя повисло між столом та ліжком: холодне тіло, ручки і ніжки посиніли та набрякли, ознаки життя відсутні... До найближчої лікарні — 30 км, а до лікаря в село добиратися цілу годину!

Жінки впали в плач і паніку, тільки дядько Толик, схопивши дитину, побіг за допомогою на Чернечу гору до брата Микити. Принісши Остапка, сказав: «Робіть щось, допоможіть!» На що монах відповів: «Якщо Бог дитя поверне з того світу, то воно буде належати Йому!» І, взявши його на руки, почав молитися по чотирьох кутах келії. Після довгої молитви над

дитям, Бог повернув хлопчика до життя — дитина стала відкашлюватися. Брат Микита сказав: «Вам дитя вже не належить, воно присвячене Богу. А ваш обов'язок — прослідкувати, щоб воно не відходило від Церкви, — стане монахом! Коли не стане монахом, нехай буде священником, або хоча б паламарем у храмі». Наказав з дитиною поїхати на перевірку до лікарні в Борині.

У лікарні зробили рентген і здивувались: «Як дитина ще живе, коли все перервано, а в легенях крововиливи?!» І сказали: «Якщо вона живе при таких травмах, то буде і далі жити». За півроку, слава Богові, все зажило!

Отож скажу, що Бог, як попускає випробування, так і допомагає їх перенести. Перебуваючи в гарному чи поганому настрої, ми повинні з однаковою ревністю славити Бога та дякувати Йому за все, що сталося в нашому житті. І це єдиний шлях, щоб стати кращим та наблизитися до Нього. Тому Богу нашому слава завжди, нині і повсякчас і навіки віків. Амінь!

Розповідь скорочена з листа ігумена
Святомихайлівського Золотоверхого монастиря УПЦ КП
Олексія (Остапа Остапенка), м. Київ

СВІДЧЕННЯ ПРОЧАН

Проца — це завжди подія не лише для Унівської Лаври, а й для кожного, хто проходить чи приїздить сюди у травні на урочисті святкування празника Унівської чудотворної ікони та в серпні на Успення Пресвятої Богородиці. Дехто до проці готується заздалегідь, а дехто вирішує їхати до Унева в останню мить. Але усіх прочан об'єднує одне — очікування чогось особливого, світлого, святого. Кожен прагне нового досвідчення Бога, певної переміни у своєму житті. Хтось більше, хтось менше вірить у силу молитви, але кожен сподівається на маленьке диво. І воно стається! Чи то у трепетному зворушенні серця, напоєного молитвою, чи у радісних сльозах покаяння, чи у променях вранішнього сонця, яке торкається децю втомлених, але наповнених благодаттю прочан.

Проща — це випробування сил та віри для молодії людини, нагода розпізнати своє покликання. Проща — це школа молитви. Лавра — це джерело, де людина може втамувати спрагу своєї душі. Це духовно-історичне місце, осередок молитви, плекання монашого покликання. Бажаю усім прочанам витривалости, а головне, щоби вони мали розуміння того, що ми всі — прочани життя, а наша ціль — Царство Небесне.

*Ієрм. Василій (Захарусь), м. Львів,
багатолітній учасник прощі до Унева*

Дорога до Унева — це надзвичайне щастя іти з одnodумцями та відчувати, що з Тобою поруч іде Христос. Це — щастя відкривати Любов через терпіння. Це — оновлення. Це — дорога додому.

*Наталія Козопас,
голова ТУСК «Обнова»*

«Люблю, о Господи, оселю Твого дому, місце перебування Твоєї слави» (Пс. 26, 8). Тут, наче вдома. Унів завжди ласкаво приймає нас у свої обійми, й тут ми відчуваємо, якою великою є Господня ЛЮБОВ. Благодатним є час

перебування тут. О, рідна Унівська Лавро, хай де б ми перебували, серця наші тут. І так завжди буде! Безмежно вдячні нашому Небесному Татові за цю обитель, за всіх преподобних отців та братів. Хай славиться Господь.

ТУСК «Обнова»,
організатори щорічної молодіжної прощі до Унева

Проща — це відчуття чогось духовного, святого, переживання неповторні. Людина якось по-іншому себе відчуває, аніж на щодень. Хоч і нелегко долати дорогу, але можемо подумки молитися за родину, за Україну. Приємно згадати, як гарно нас зустрічали у селах і чудову організацію прощі.

Богдан, м. Львів

Мені найбільше запам'ятався момент, коли ми заходили до брами монастиря, де нас вітали прочани. Те, що я тоді відчував, важко описати словами, адже це були просто неймовірні переживання! Я тоді був дуже втомлений, але радість просто переповнювала мене зісередини! Кожна людина, на яку я звертав увагу, звертала увагу на мене також і усміхалася. Я бачив щастя та радість в очах цих людей, і це було

дуже гарно. Також мені дуже сподобалося, коли ми разом із усіма прочанами вночі обходили монастир, несучи в руках свічки. Це було дуже символічно, але я саме тоді відчув себе маленькою частинкою чогось дуже Великого. Я б навіть сказав, великого задуму Бога.

Ігор Романчук, волонтер МСД

У 1993 році я вперше вирушила прощеною до Унівської Лаври й відтоді ходжу сюди пішки навіть двічі на рік. А також приїжджаю до Унева, щойно випаде нагода. Випрошую благословення для своєї родини, для себе, для всього народу. Я багато отримала ласк і постійно дякую Господу Ісусові, нашій Матінці Небесній. Заохочую всіх брати участь у прощах — тут людина набирається духу, сили душевної і тілесної

Леся, 80 років, м. Львів

В Уневі ми всі відчуваємося наче вдома. А ця дорога, якою ми прямували, нагадує дорогу життя, де є все: радість і смуток, щира молитва і дружня розмова. І лише той, хто розуміє, для чого він тут, може прямувати до кінця, бо знає, що там, на місці призначення, нас чекає Богородиця. Вона, як

ніжна мати, пригорне нас і потішить, залікує рани і випросить ласки у свого Сина.

Катерина

Я почала ходити на прощі з 8 років. З року в рік чекаю нової прощі. Цього року, коли я прийшла до лаври, то відчула особливе піднесення та полегшення, коли посповідалася. Я мала змогу замислитися, чого я ходжу до церкви, чого молюся. У мене в житті був період, коли я віддалялася від Бога, забувала молитися, а от коли я йду прощею, то постійно молюся, співаю, перебуваю в чудовій спільноті друзів та однодумців.

Анна-Марія,
м. Львів, церква св. Михаїла

Я пішов на прощу вперше для прощення гріхів. По дорозі я молився за маму, за родину, за всіх. А найбільше сподобалося мені на прощі те, що на кожному сніданку, обіді та вечері давали булочки.

Дмитрик, 7 років, м. Львів

Я відчував великий страх, що не зможу подолати шлях. Але коли я дуже втомився в до-

розі, то сказав: «Боже, допоможи» і відразу ж відчув велике піднесення духа й отримав силу рухатися далі.

Роман, 12 років, м. Тернопіль

Коли стежка в житті безпосередньо звертає у таке святе місце, як Унівська Лавра, по дорозі до Неба, радійте! Мати Божа вам подарувала таку світлу благодать, призиваючи до відвідин цієї святої обителі для глибшого пізнання краси цього світу й просить заглибитись у світ молитви, яка збагатить і подарує силу!

На прощі я пізнала себе у витривалості. Я відчувала новий приплив спокою і енергії водночас, чого не знала досі. Йдучи пішки, відчувала втому, але вона мене не обтяжувала. Я знала, що в тиші ночі, припавши до чудотворної Унівської ікони, тихо промовлю найпалкіші слова, які в ту хвилину переповнювали серце і думки. Їх завжди багато, коли я в Уневі, бо намагаюсь згадати все і всіх. Але бачу, що Богородиця заспокоює мене і потішає, адже вона знає про кожний порух мого серця, знає, з чим я цього разу прийшла до неї.

В Уневі вчишся мовчанки! Ця проща допомогла мені досягнути це краще! Я бажаю

кожному, хто хоче зустріти спокій і любов, навчитися добрих чеснот життя — прийти до цієї святої обителі, де тебе чекає Пресвята Богородиця зі своїм Сином! Ви там зустрінете мир, там ваше серце буде прагнути більше, ніж має, а розум — більше, ніж усвідомлює!

Анастасія Колосовська

У прощі потрібно знайти примирення насамперед із собою. Я останнім часом відчувала такий стан, що молюся, звертаюся до Бога, але в моїй душі немає смирення, немає відповідей на багато питань. Сьогодні я хотіла поставити ці питання священикам, але мені було достатньо однієї ночі молитов. І я почула відповіді, знайшла те, що шукала. Перед чудотворною іконою я просила в Богородиці благополуччя для України, бо якщо буде спокій і мир у державі, то будуть щасливі наші діти.

Галина, м. Харків

Ми йдемо на прощу вже далеко не перший раз, може сімнадцятий, ми вже й не рахуємо. Нас притягує сама проща, покидаючи домівку, ми повністю відриваємося від щоденного життя,

що нас оточує. Завдяки прощі до цього святого місця, ми міняємося, міняється наш світогляд.

Ярослав і Володимир,
м. Городок, церква Благовіщення Пресвятої Богородиці

Ми ходимо на прощу майже щороку, щоб пізнати Божу волю, щоб могли її виконати. Під час прощі збирається багато однодумців, яких у щоденному житті не так часто зустрічаєш. Кожен має змогу висловитися, поділитися своїми пережиттями.

Галина та Леся, м. Львів,
церква св. Михаїла

Це моя перша проща, сьогодні я вперше в Уневі. Які враження? Серце співає, душа, немов на небі! На прощі все так чудово влаштовано, продумано. Тут я зрозуміла, що спільна молитва має дуже велике значення.

Лейла, с. Борщовичі

Я багато разів ходила на прощі до інших святих місць, а в Уневі — вперше. Мої сини ходили сюди пішки, а ще цікаво, що одного з них привела на прощу любов до дівчини. Проща

наділяє людей божественною любов'ю, відділяє від буденности, спонукає задуматися над життям і полюбити людей. Усі ми вийшли на прощу такі різні, але уже в перший день потоваришували. Найбільше запам'яталося, як ми співали пісні, а я плакала: чому душа так довго йшла до Бога, чого чекала? У житті я була такою невідзначеною, і ось тепер чудесно усе прояснилося.

Оксана, м. Львів

Як казав отець Юстин, провідник прощі, в перший день ми були на землі, другого дня — між землею і небом, а третього — на небі. Коли ми прийшли до Унівської Лаври, задзвонили дзвони, а ми почувалися справді, як на небі! В дорозі втомлюєшся, але коли приходиш сюди, втома зникає. Можна сказати, фізична втома переходить у духовне збагачення.

Наталя, с. Муроване

Унів для мене — надзвичайне місце. Навіть якщо не йдеш прощею, а приїжджаєш, то повертаєшся додому як на крилах, летиш, піднесена й одухотворена.

Наталя, м. Львів

Моє життя також значною мірою пов'язане з Унівською Лаврою, і я дуже щаслива, що маю змогу приїжджати сюди. Кожен із наших волонтерів старається часто відвідувати лавру. А коли хтось хоче одружуватися, то приходиться до цієї святині й просить про дар, щоб розпізнати, чи людина є тією, з якою мав би прожити все життя.

Щороку ми з Мальтійською службою Івано-Франківська брали участь у травневій прощі до Унівської Лаври, організовували участь у прощі неповносправних людей на візочках із нашого міста. Ми не лише йшли самі, а штовхали візки, це нелегко, але, здається, спілкування з нашими друзями, які не можуть ходити, допомагало долати шлях. Пригадую, коли я перший раз прийшла до Унівської Лаври, мене вразила велична будова святині, тут хотілося не розмовляти, а перебувати в тиші.

Людмила Шибєка,
Білорусь, родом з Івано-Франківська

Святоуспенська Унівська Лавра — місце святе. Для багатьох білоруських греко-католиків це краще місце на світі. Є більш цікаві в

архітектурному плані місця, більш масштабні центри паломництва, але всі ми погоджуємося, що в Уневі є особливий дух, чар, щось, що пробуджує бажання жити глибоким молитовним життям. Тут у серці оселяється мир... Коли паломники роз'їжджаються і все затихає, є можливість помолитися в спорожнілій церкві, підійти до чудотворної ікони, в тиші піднятися на Чернечу гору. Ми покидаємо Унів із рішенням обов'язково повернутися і щось змінити в повсякденному житті, і можна впевнено сказати, що шлях зі Львова, чи, точніше, з Мінська, не був марний.

Марина Шабасова, м. Мінськ

Для мене Унів — це свята земля. Хочеться постійно плакати з радості, коли моя нога ступає на благодатну землю. Для мене все тут немов рідне, така велика благодать відчувається, що неможливо передати словами! Це святе місце рятувало мене у важких проблемах, тут я вимолила зцілення для цілої родини. Дякую Матінці Божій за всі отримана ласки. Я завжди приїжджаю сюди на нічні чування, заохочую своїх дітей, кажучи, що малий Ісус також ходив

на прощі. Для наших дітей проща буде великою пам'яткою на все життя.

Галина

Приходжу сюди часто — помолитися, цілющої води попити. Я родом з Долинського району, за 10 км від нашого села є Гошівський монастир, а доля так склалася, що сьогодні живу в Перемишлянах, за кілька кілометрів від Унева. Тому всім розповідаю про це святе місце, часто приводжу сюди своїх друзів, заохочую йти пішою прощею.

Вікторія, м. Перемишляни

Проща для мене є наче аналогією до притчі про блудного сина, який повертався до Батька, а ми на цій прощі повертаємося до Матері — Пресвятої Богородиці. Я відчував особливу опіку Матері Божої, коли здавалося, що сил іти далі більше немає. Також, коли я молився за навернення деяких людей і не мав надії на те, що Богородиця вислухає мої молитви, відбувалося чудо — люди наверталися до Бога. Вважаю, що Унівська Лавра — це великий духовний скарб нашої УГКЦ. Ціную Унів за мир, адже тут ніщо не може перешкодити молитві. Тут все — і природа, і спів пташок допомагають бути близько до

Бога. Хочу побажати прочанам особливо молитися за нашу неньку — Україну, бажаю також наполегливості у випрошуванні ласк.

Дьяконовий Сергій,
студент Львівської Духовної семінарії

Про́ща — це насамперед можливість подякувати Богові, присвятити Йому свій час, а також випросити ласки для себе та для інших. Про́ща особливо корисна для молоді, бо це гартує їхню віру, а також зміцнює витривалість, фізичну і духовну. Бажаю унівським прочанам, щоб усі ми побували на 50-й ювілейній прощі!

Чорній Марія, м. Судова Вишня

Про́ща наче маленьке коротке життя — пісні, дощі, молитви, ранки. Очікую від прощі зустрічі з Богородицею, поглиблення свого спілкування з Богом і ближнім. В Унівській Лаврі відчувається глибинна молитовність, духовність, яка має у собі щось надзвичайно сакральне — духовність старців, строгість, особливий спосіб життя. Бажаю усім прочанам знайти свою стежку до Бога, бо про́ща — це і є дорога до Бога.

Роман Гордій,
студент Львівської Духовної семінарії

Для мене це перша проща, від якої очікую духовного збагачення. Проща — це коли тіло втомлюється, а душа відпочиває. Бажаю усім прочанам сили та витривалости.

Кузбит Ірина, м. Львів

Проща для мене — витримка, ціль для душі, покаяння, випрошування у Бога ласк.

Особливість Унівської Лаври в її тиші, молитві, «відчутті казки», це святе і намолене місце.

Руслан Олійник, м. Львів

Проща — це зміцнення віри, духовне оздоровлення та нові знайомства! Особливе випробування віри було у часи підпілля, батьки розповідали, що мене хрестив о. Порфирій, який був і є символом справжнього свідчення живої віри. Бажаю прочанам відчувати любов, радість та мати у серці велику віру в Бога.

Володимир Лукач, с. Делятин

Проща — це можливість подякувати Богові, а дякувати завжди є за що. Унівська Лавра — це немов велика Божа долоня, що приймає усіх — праведників та грішників. Монахи-студити є

прикладом наслідування Христа, також вони дуже добре сповідають, не просто даючи розгрішення, а й шукають причину гріха. Бажаю прочанам молитви та відваги! Нехай кожен відважиться на цей крок! Бог нас усіх чекає! Він показує свою силу у нас! Крок за кроком, бо як кажуть: «по вірі вашій воздасться вам!»

Орися Лапуцька, м. Львів

Проща — це час роздумів, духовного піднесення, внутрішньої постанови. Також це час аналізу, адже постійні прочани живуть від прощі до прощі, і цей час між серпнем і травнем чи травнем і серпнем є часом роздумів та аналізу: що я зробив погано, а що добре, чи дотримався своїх постанов. Маємо без страху й сумніву віддати своє життя у Божі руки на Його ласку. Унівська Лавра, як мама, що опікується нами всіма, опіка та ласка Матері Божої тут є для кожного. Монахи-студити завжди були великою підтримкою ще з часів підпілля нашої Церкви — прищеплювали любов до Христа та Церкви, боронили нашу віру в Бога у Тройці Єдиного. Вони завжди моляться за нас. Проща — це знак нашої віри: ми йдемо на прощу, бо ми віримо. Молодь

завжди хоче руху, має багато енергії та ентузіазму, є активною та особливо потребує утвердження своєї віри у сумнівах. Також важливим є спілкування між молодими людьми. Багато молоді з Дори та Яремча, яка щороку ходить на прощі до Унева, одружилася та побудувало міцні християнські сім'ї, адже недаремно кажуть — хочеш дізнатися про людину — візьми її з собою в дорогу. Бажаю усім, щоб завжди ходили на прощу і переконували інших людей, що все, що вони попросять у Бога, Він їм обов'язково дасть!

Юрій Савчук, м. Яремче

Унівська Лавра — це місце, де в повітрі відчувається Божа присутність, тут наповнює тебе Божа благодать, тут відчуваєш особливе щастя. Бажаю усім прочанам Божої опіки, молитви, несподіванок, відчутти справжній дух прощі!

*Володимир Волоцюга,
м. Перемишляни*

ДОДАТКИ

Молитви до Пресвятої Богородиці

Богопровідною зіркою сяє ікона твоя чудотворна в Уневі, немічні люди позбавитись дії ворожої прагнучи, спішать поклонитись тобі в ній, о Мати Пречистая, вдячно співаючи Господеві: Алилуя!

Коли бачимо, як дивно зціляються люди, озброєні вірою, коли моляться щиро перед образом пренепорочної в Уневі, Богові дяку складаєм за тебе, Владичице, а тобі кличемо:

Радуйся, Мати всехвальная Спаса і Господа,
Радуйся, промисле дивний єдиного Бога предвічного,
Радуйся, радосте скорбних і плачучих,
Радуйся, невпинна за людство молільнице,
Радуйся, Бога із людством примирення,
Радуйся, зцілення людини розбитої,
Радуйся, тіла, душі й духа гармоніє,
Радуйся, красо пребожественна,
Радуйся, даровання миру Христового,
Радуйся, порятунку від спокус бісівських,
Радуйся, захисте усіх беззахисних,

Радуйся, усіх християн упованіє,
Радуйся, всещедрая наша заступнице!

(З Акафісту до Унівської Богородиці)

*Молитва до Пресвятої Богородиці,
що в Унівській іконі прославилася*

Унева Диво, царице преславная, Мати всехвальная, Діво всепітая, нашого краю надіє і радосте, зоре пресвітлая, захисте скривджених, вбогих заступнице, гнаних прибіжище, монахів кріпосте, всіх упованіє, ран ізцілителько, грішників прощення, зглянься, о Мати, над нами, нещасними, — ворогом лютим ми злісно розбратані, ми прелукавим препідло поділені, Мати любови, всевітла Владичице! Ти породила нам Бога єдиного — випроси в Сина великої милости: щоб сотворив Він нам серце пречистее, щоб у Христі ми навіки збраталися, щоб однодушно ми Господа славили, в Дусі та Істині Богу молилися, дяку за тебе, Пречиста, співаючи! Амінь.

Тропар

От святія ікони твоєя,* о Владичице Богородице,* ісцілення і цільби подаються обильно,* с ві-

рою і любовію приходящим к ней:* тако і мою немощ посіти,* і душу мою помилуй, Благая,* і тіло ісціли благодатію твоєю,* Пречистая Владичице.

Кондак:

Явилася єсть хранительница Унева і врата обители іноків, враги устрашающая і в страні нашій чтущая тя, от всіх бід і напастей ізбаляющая.

Молитва (з акафісту)

О Препоблагословенная Владичице, предивно прославлена у святій Унівській іконі, що ясніше від сонця сяєш множеством чудес твоїх, заступниця всього роду християнського;

Ти благодаттю Святого Духа сповнена, від Херувимів чесніша і Серафимів славніша, окраса ангелів, слава мучеників і всіх святих радосте; ти родами родів прославлена, невичерпна безодня Божого милосердя; ти демонських полків посоромлення, пристановище і спасення грішників і всіх, що вдаються до тебе з вірою; ти прославлена вишніми силами, звеличена апостолами, оспівана голосами преподобними; слава

твого приснодівства незбагненна для людського розуму: як, Дівою перебуваючи, ти породити змогла? Але, о преславне чудо, долаються в тобі, Владичице, закони земного буття: дівствує бо Різдво і смерть заручає життя — ти у Різдві Діва і по смерті жива;

ти прославлена у своїй іконі, повсякчас смиренно торжествуєш і теплотою материнської любови зігріваєш охололі від гріховних пристрастей душі дітей своїх, бо нечувано, щоб хтось, хто з вірою просив твого материнського заступництва, був посоромлений;

ти єдина надійна путеводителька до Царства Небесного і провідниця тих, що перебувають посеред життєвського моря спокус, недуг і скорбот.

О Пресвятая Діво, прийми нас, що прийшли до твоєї святині і з вдячністю припадаємо до цілющого джерела, що виточує струмені Господніх щедрот і омиває скверну пристрастей і недуг. Ти, що благодаттю своєї опіки покриваєш душі християн, прийми і нас, що з вірою вдаємось до тебе.

Заступнице милостива, ти хочеш, щоб усі люди спаслися, тож випроси у Сина твого, Христа і Бога нашого, прощення гріхів і дар правдивого покаяння. Засвіти світильник неустанної молитви в душах ченців, розпали дух ревности і благочестя в серцях християн, підтримай немічних, збери воєдино розсіяних, молодь настав, похилих віком підтримай, малодушних потіш,

щоб ми єдиним серцем і устами славили Отця і Сина і Святого Духа нині і повсякчас, і на віки віків. Амінь.

***

Прощі до Унівської Лаври відбуваються двічі на рік: у празник Унівської чудотворної ікони Пресвятої Богородиці (3-тя неділя травня) та у празник Успення Пресвятої Богородиці (28 серпня).

Свої свідчення та роздуми можна надсилати на електронну адресу:

un_prochanyn@ukr.net

Тел. 0673146909

та на сторінку соцмережі *Facebook*
Святоуспенська Унівська Лавра

ЗМІСТ

Слово до читачів.	
<i>Ієромонах Макарій (Дутка)</i>	5
Зцілення лицаря (Народна легенда)	9
Унівські ікони Пресвятої Богородиці	15
Ієрархи УГКЦ про Унівську Лавру	17
Чудесні зцілення.....	23
Унівські зустрічі.....	62
Із поштової скриньки	72
Свідчення прочан	91
Додатки.....	107

Науково-популярне видання

Прийди до Унева!

Історії зцілень і духовного досвіду

Упорядкування
Ієрм. Макарій (Дутка)
Галина Юшкевич

Обкладинка
і дизайн вклейки
Борис Великголова

Макет і верстка
Уляна Густей

Богословська редакторка
Оля Жаровська

Відповідальна редакторка
Мирослава Лемик

Підписано до друку 26.02.2021. Формат 70x100/32.
Папір офс. Офс. друк. Ум.-друк. арк. 4,54.
Ум. фарбовідб. 4,86. Обл.-вид. арк. 2,75. Наклад 1500 прим.

ТзОВ Видавництво «Свічадо»
(Свідоцтво серії ДК №1651 від 15.01.2004)
79008, м. Львів, а/с 808, вул. Винниченка, 22.
Тел.: (032) 244-57-44, факс: (032) 240-35-08
e-mail: post@svichado.com, url: www.svichado.com

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні ТзОВ «Зерцало»
(Свідоцтво серії ААВ № 219930 від 30.01.2013 р.)
вул. Січових стрільців, 35а, с. Кротошин,
Пустомитівський р-н, Львівська обл.

Щоб налаштуватися на справжнє знайомство з лаврою,
історичних розвідок не досить – треба звершити до неї паломництво.
Бо тільки паломник може схопити своїм сприйнятливим оком усе,
чого не помітить пересічний зір там, де чудеса – річ повсякденна.

диякон Віталій Колбасін. «Небо на землі». Львів: Свічадо, 2009

СВІЧАДО

ISBN 978-966-938-457-7

9 789669 384577

www.svichado.com

